

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Szívtől szívig

2025. tél

Bécs – Ausztria

Cambrai – Franciaország

Glasgow – Egyesült Királyság

Koszalin – Lengyelország

Quarten – Svájc

LEÁNYSZENTÉLYEK (válogatás Európából)

Wiesbaden – Németország

Ivanovci – Horvátország

Rokle – Csehország

Róma – Olaszország

Lisszabon – Portugália

Valldoréix – Spanyolország

Nagyszívűen a kapcsolatainkban

Szeretünk Óbudaváron, a nemzeti szentélyünkben, az Egymásba Írt Szívek Szentélyében elidőzni. A kápolna neve és benne a Szűzanya újra és újra arra irányítja a figyelmünket, hogy emberi kapcsolatainkban is a szívek kapcsolódásait keressük. Különösen igaz ez, amikor az illendőségi mosolyok és integetések felszínességének, a kiüresedett, őszintétlen gesztusok, emoji-k világát éljük. Törekszünk ezért, hogy a felszínesség ellenében életre váltsuk mindazt, amit a schönstatti lelkiség megélésével, a családnapi, családcsoportunkban olvasunk, hallunk. Szép, ha ezeket a saját életünkben életre, tettekre tudjuk váltani, hogy ne maradjunk köves talajra hullott magok.

„A köves talajra hullott mag azokat jelenti, akik meghallgatják az igét, örömmel be is fogadják, de az nem ver bennük gyökeret.” (Lk 8,12)

Égi édesanyánk segítségével igyekszünk, hogy életünkben is gyökeret eresszen az „Egymásba írt szívek” eszménye. Törekszünk, hogy szívünket nagyra nyissuk elsősorban a saját családjunk felé, de mellette apostoli lelkülettel mások felé is.

„Az én nagyszívű magyarjaim” – mondta gyakran Tilmann atya. Ne felejtsünk el minden nap újra és újra igazi nagyszívű emberek lenni. Tilmann atya kápolnánk felszentelésekor is ebben látta a kápolna küldetését. Így írt akkor: *„Miben rejlik ez a nagyszívűség? A célunk: a nagyszívű királyi ember. Ez a szentélyünk küldetése. A szentélyben a Szűzanya a nagyszívű királyi ember eszménye. Olyan ember ő, aki áldozatkészen fordul oda a másik emberhez, és ezt nem szomorúan, hanem örömmel teszi.”*

Nyissuk nagyra a szívünket és nézzük meg: Ki van az én szívemben? Hogyan hordozzuk egymást?

Egy kedves köszöntéssel, apró figyelmességgel, vagy épp áldozathozatalunk által is kifejezhetjük ezt. Sokakat hordozunk, és figyelhetünk arra, hogy látogassuk egymást olyan gyakran, hogy „ne nőjön ki a fű közöttünk”. Értethetjük ezt akár fizikai, akár lelki értelemben is.

Szeretettel a háziszentélyünkből: *Bartal Gergő és Orsi*

Nyissuk nagyra
a szívünket...

Tartalom

Beköszöntő.....	1	Tilman atya nyomában	25	Hírek, aktualitások	39
Nagyszívűen a kapcsolatainkban...	1	A házastársi szeretet növekedése	25	Óbudavári hírek.....	39
Esszé	3	A Pápara figyelünk.....	27	Szeretetszövetség a hétköznapiakban	41
Szívtől szívig	3	Ma a szeretet forradalmára van szükség.....	27	Első schönstatti régiós napunk – egy szívből jövő találkozás.....	42
Életünkben	6	Kentenich atya Organikus Pedagógiája	29	Zsinat.....	44
Amikor ajándék lehet egy hisztis gyerek.....	6	Az organikus pedagógia szívéből a mi szívünkig	29	Sursum corda	46
Segítő kéz a sötétből.....	7	Gyerekcipőben	32	KHírek.....	48
Ugye lángolt a szívünk?.....	8	Út a szívükhöz	32	KH 50/2.	48
A hegyek világa a szívünk világa...	10	Örömeink	33	CSAK 5 perc.....	49
Hála a közös útért	12	Kincsesláda	34	Zárjunk össze! – gondolatok a házastársi egységről	49
A nehézségből újrarendeződni.....	14	Adventi elmélkedések.....	34	Házasság hete.....	51
I. Mélyből a magasba (férj)	15	Van/Nincs boruk!	35	A szerelem útján újra és újra	51
II. A megbocsátás útja (feleség).....	17	Oázis konyha	37	Gyerekek Oázisa	53
Egy álomért.....	18	Csorba.....	37	Fiatalok Oázisa.....	54
Felemeli a szívünket	18	Gyerekszám.....	38	Reményteljes jövőt adok nektek...	54
„Magadhoz vonzod az ifjú szíveket”	20			VII. Portréning évfolyam	55
Szentté avatták Schönstatt „Nagypapáját”	21			Lányzsinat.....	57
Kentenich atya tanításából	23			Felső lányhétvége	58
Az Atya szívéig a dolgaink útján	23			Vértező VIII.	59
				Impresszum.....	60

Szívtől szívig

Megnyitottuk néhány katolikus egyházközség/közösség honlapját. Jobb helyeken napi 2-3 óra *ügyintézés*, vagy *ügyfélfogadás* van. Máshol összesen két időpontot adnak meg. Mire elég ez? Épülhet így közösség?

Sopánkodjunk, panaszkodjunk, hogy milyen a mai Egyházunk?

Nem! Kentenich atyával választ adunk. Azon vagyunk, hogy – kovászként – megvalósítsunk egy olyan **szívtől – szívig** érő közösséget, amely (minta) példája lesz a jövő egyházának. Nekünk, magyaroknak ebben különösen is nagy a küldetésünk, a felelősségünk. Tilmann atya már a családmozgalom alapításának tizedik évfordulóján is erről beszélt. Szavai ma is épp oly aktuálisak.

„...igazán az az éjszakai előadás (Veszprémben a három alapító családnak) volt a családmozgalom első kis »családnapja«.

De előbb volt a Gódány család háziszentélye. Szép megtapasztalás volt ott imádkozni és érezni, hogy édesanyánk ott jelen van.

Önök mind egy **szív**:

- a magyar schönstatti családok,
- az Édesanyánk
- és a mi alapítónk, Kentenich atyánk.

És azt kérem és azt óhajtom, hogy mi a családmozgalmunkban mindig egy **szív** maradhassunk.

- A házaspárok egy **szív** a férj a feleségével,
- egy **szív** a szülők a gyermekeikkel
- és egy **szív** mindenki Édesanyánkkal, Jézussal, az Atyával a Szentlélekben.

Örülök és a Jóistennek hálát adok.”
(1993. március 1.)

Alapító asszonyunk, Gódány Rita **szívből** élte életét, mindenkinek tudta a nevét, gyerekei nevét, ügyét, baját. Már unokáink játszanak a kis famalackával, amit lányaink születésnapjára ajándékozott.

Kentenich atya szerint:

„Minden az életből (a szívből) indul ki. Elsősorban és végérvényesen nem a tudásnak, hanem a bennem lévő életnek kell átjárnia a rám bízottak életét, mindenkiét, akiért dolgozom. ... Az az áram, ami belőlem indul ki, felfogja mindazt az áramot, ami az egyes személyekből kisugárzik. És ez az áramlás személytől személyig megy tovább, majd ismét visszatér hozzám, így kering tovább és tovább.

...Isten tudja milyen tehetségesek, belső tüzet csak akkor kapnak, ha eléri őket a körülöttük pattogó élet szikrája.

Ez lehet a magyarázata annak is, amit oly nyomasztónak éreztek. Hiányzott az áramlás mindkét irányból. Ha ül (él) mellettem valaki és azt érzem: hű, itt nagy a szárazság, »a föld puszta volt és üres« – ez érzékelhető? Milyen nehéz így kölcsönös kapcsolatot tartani és érzékelni! Pedig ez kellene legyen a közösségre nevelés értelmében, hogy egy életáram keringjen közöttünk és tartson minket, de ugyanakkor az életáram megteremtésében is közreműködünk. Az áramlásnak folynia, áradnia kell!”

Sokszor hallhatjuk, amikor valaki vágyakozva gondol vissza a magyar schönstatt kezdeteire, milyen szép volt egymással szívtől szívig tartó közösségben élni, éreztük egymás lelki rezdüléseit, örömmel láttuk nagynak egymást, megéltük az elfogadást. Ez jelentette schönstatt örömhírét. Jó volt egy olyan közösséghez tartozni, ahol **szívtől szívig** éltek a kapcsolatok.

Akkor még kicsi volt a közösség, ezt nagyban már nem lehet megvalósítani – halljuk a választ. Mondjunk NEM-et erre a kísértésre!

SZÍVTŐL SZÍVIG – erre buzdított Tilmann atya is és ezt élte élénk Kentenich atya is, amikor a fiúk elé állt, s mindent rendelkezésükre bocsátott, de „mindenek előtt a szívemet” – mondta.

Kentenich atya mindig arra hív bennünket, hogy a válaszokat a nagy problémákra kicsiben kezdjük el. Csoportunkban, régióinkban valósítsuk meg a **szívtől-szívig** közösséget! Úgy, ahogy az a szívből jön, személytől személyig, házaspártól házaspárig.

.....
Úgy, ahogy az
szívből jön,
személytől személyig,
házaspártól házaspárig.
.....

Egy sokgyermekes házaspár arra kapott indítást, hogy havonta, tizennyolcadikán hívjon meg az ismerősi körből valakit a háziszentélyébe.

Szép gyümölcsöket termett a kezdeményezés. A találkozások **szívtől szívig** érték. A háziszentélyben találkoztak, Mária segítő ereje is vonzotta a házaspárokat.

Az egyik schönstatti közösségben szép sorsközösséget éltek meg a családok. Közös volt a gyász, közös volt az öröm, közös volt az út, amin haladtak. Több évtized telt el így szépen. Aztán megrendült az egység. Mit lehet tenni?

Elkezdtek a házaspárok kettesével – hármásával összejönni, beszélgetni, imádkozni. Nem volt megszabott idő, szabály, hogy ki mennyit beszél. Mindenki kiönthette a szívét, és a többiek befogadták. És újból elindult a sorsközösség építése a bensőséges asztali beszélgetések, imák által, **szívtől szívig** vezetett az út.

Egy nemzetközi schönstatt-jubileumon országonként nagyon szép standok/kiállítóhelyek voltak – nemzeti ajándékokkal körülvéve.

Az egyiknél szinte állandó személyes (szív) jelenlét is volt. Érdekes volt tapasztalni, hogy

- a többség egyenesen ehhez a standhoz ment,
- a legtöbben ennél a kiállítóhelynél időztek el,
- kisebb-nagyobb barátságok, kapcsolatok alakultak ki körülötte,
- a kis szív alakú és egyéb ajándékok itt fogytak el a leggyorsabban.

„Ha Isten akaratát és kívánságát akarjuk a lelkekből kiolvasni, akkor folyamatosan és figyelmesen érzékelnünk kell őket, értenünk kell a lelkek nyitogatásához. **Tudnunk kell olvasni a lelkekből és apránként a közösségbe csatornázni azt, amit kiolvastunk.** Hosszútávon így és csakis így jöhet létre egészséges, az istenivel átitatott közösségi légkör.” Kentenich atya

Szép, érzékelős napokat, léleknyitogató heteket, szép közösségi légkör-teremtést kívánunk Nektek – **SZÍVTŐL SZÍVIG.**

Amikor ajándék lehet egy hisztis gyerek

A mi családjunkban a korcsolyázás a férjem „feladata”. Én a zenész kezeimet mindig féltettem a korcsolyázástól. Egyetemista koromban ugyan volt egy-két próbálkozásom a korcsolyával, melyek eredményei általában óriási lila foltok voltak. A két nagylányom – nyolc- és tizenkét évesek – szépen megtanultak apukájuktól korcsolyázni. Ez minden télen a kötelező apás-program.

.....

...időt nyertem általa én is, hogy
a félelmeimet leküzdhessem.

.....

Ezen a télen viszont férjem betegsége megakadályozta abban, hogy elvigye a lányokat korcsolyázni és a hároméves, harmadik lányunkat, Rékát is megtanítsa. A téli szünetben a nagyok folyamatosan rágták a fülem, hogy korcsolyázni szeretnének. Erőt vettem magamon – lesz, ami lesz – és január elején, a téli szünet utolsó szombatján elvittem őket a korcsolyapályára. Összecsomagoltunk és beautóztunk a belvárosba. Az egész autótúton azon imádkoztam magamban, hogy ezt a kis kirándulást éljük túl valahogy sérülés nélkül. Mikor már lábunkon volt a

korcsolya, a kis háromévesünk elkezdett sírni keservesen, hogy ő nem megy a jégre. Körben le lehetett ülni a pálya szélén. oda leültettem, mellé ültem, nyugtatgattam, hogy nem kell korcsolyáznia, ha nem szeretne. Néztük, ahogy a nagyok köröztek. Réka is néha kicsit felállt, csúsztatva a kis korcsolyákat, majd mindig visszaült. Én megköszöntem a Jóistennek, hogy egy kicsi haladékot adott, nem kell rögtön jégre lépnem így nekem sem. Gyönyörűen sütött a nap, a kicsi lány is lassan megnyugodott. A nagylányaim oda-odajöttek és bíztattak, hogy menjek velük egy kört. Mindkettővel tettem néhány kört, amíg a másik vigyázott Rékára. Mikor már csak tíz perc volt vissza a közönségkorcsolyázásból, Réka hirtelen megragadott egy narancssárga keretet és nekiindult. Úgy látszik Rékának több mint egy órára volt szüksége, hogy összeszedje a bátorságát. Addigra én is kicsit belejöttem, tudtam óvatosan követni őt. Másfél óra alatt így ő is megtett egy kört és boldogan mondta utána, hogy jöjjünk máskor is. És persze mindenkinek kijárt utána egy jó kis forró csoki.

Néha egy kisgyermek dacolását, hisztijét is lehet ajándékként, a Jóisten gondoskodásának megélni. Haladékot, időt nyertem általa én is, hogy a félelmeimet leküzdhessem. Nem is gondoltam volna, hogy végül nekem is megtetszik majd ez a sport. Azóta voltunk még egyszer korcsolyázni, egyre jobban megy mindkettőnknek a nagylányaim segítségével. Férjem gyógyulásával ez a szórakozás most már az egész család örömeire szolgálhat majd a jövőben.

Segítő kéz a sötétből

Egyik nap már későn, sötétedésben indultam haza biciklivel. A hosszúra nyúlt és fárasztó nap végén siettem, hogy mihamarabb az otthon melegének jóleső biztonságában legyek. Egy forgalmas, lámpa nélküli biciklis kereszteződés előtt egy elektromos kerekesszékekben idős úr ült.

Elég gyorsan sok minden futott végig a fejemben: Máskor, menet közben, el szoktam tekerni az ilyenek mellett, de itt, vajon miért álltam meg? Siet-

tem ugyan, de éreztem, hogy nehezen találnék a lelkemben magyarázatot, kibúvót a segítségnyújtás (lehetőségének) elmulasztására.

Megkérdeztem, hogy segíthetek-e. Kiderült, hogy lemerült az akkumulátora, telefonja nincs, és így a félhomályban a karácsonyi készülétekben járókelő autók között még az úttesten is nehezen kelne át, ha egyáltalán át tudna. Segítségre volt szüksége. Kérdezte, hogy haza tudom-e tolni. Hát – mondtam – attól is függ, hogy hol lakik. Egy fél település már bajosabb lett volna, de már csak 1 kilométert kellett (volna) megtennie hazáig. Áttoltam az úton, és biciklivel meg-megakadozva, de toltam egy rövid szakaszon. Mikor teljesen megállt a masina, megkérdeztem, pontosan hol lakik, honnan tudnék segítséget hívni.

Felajánlottam, hogy eltekerek és szólok a feleségének. Rám nézett indulásom előtt, megfogta a kezem és megkérdezte: „De ugye tényleg visszajössz?” Biztosítottam róla, hogy igen, mert így nem fogom itt hagyni az út szélén. Miután segítséget hívtam és visszamentem hozzá, biztonságba kísértem és rövidesen hazaért. Nagyon hálás volt. Örültem, hogy nem tudta a szavakon kívül mással meghálálni, sokkal jobban esett így segíteni.

De ugye tényleg visszajössz?

Hányszor és hányszor vagyunk mi is így a sötétben, hogy a nehézségünk, kilátástalanságunk közepette jön egy-egy rokon, barát, közösségi tag, vagy valaki ismeretlen, és akár észrevétlenül is átlendít a nehézségeken biztonságosabb helyre. Örülünk, hogy életünkben ezeket a „véletleneket” mi néven is tudjuk nevezni: Isten gondot visel ránk.

Ugye lángolt a szívünk? [Lk 24,32]

A téli szünet utolsó délutánján éppen *A háziszentély* című előadásunkra készültünk férjemmel. *Hogyan válhat az otthonunk valódi kegyhely-lé? Hogyan tegyük ezt érthetővé, szemléletessé?* Nem lettünk kész, eljött az este.

Családunk sok szép karácsonyi él-ménnyel feltöltődve, ugyanakkor az iskolakezdés, vizsgaidőszak feszültségével vegyítve ült le imádkozni a nappaliban.

– Ne gyűjtsunk egy utolsó csillagszórót? – merült fel a kérdés, hogy a borongós légkört jobbra fordítsuk. Kisfiunk boldogan meggyújtotta.

Pár másodperc alatt történt. A szikrák lángra gyújtottak egy horgolt angyalját, a száraz tűlevelet, s mire egy kancsó vízzel visszarohantam a szobába, a férjem kirántotta a fatalp alatti terítőt, hogy mentse a menthetőt, de az abrosz eloltása már nem használt. Ijedtében a nagyfiunk kinyitotta az ablakot. Pillanatok alatt hatalmas tűzlángok csaptak a plafonig és egy vödör víz megtöltése óráknak tűnt. Mire azzal is megérkeztem a szobába, már látszott: a tűz sokkal erősebb, mint ez a néhány liter víz. Kétségbeesésemben behajítottam a vödör vizet a nap-

paliba a lángok felé és egymásnak kiabáltuk:

– Kifelé!

Kirohantunk a szobából, férjem becsukta az ajtót és nagylányunk hívta a tűzoltókat. Én lekapcsoltam az áramot a házban.

– Azonnal hagyjuk el a házat! – szólt az instrukció, s mi halálra rémülve engedelmeskedtünk. Volt, aki pizsamában. Gyermekünk felszaladtak az emeleti szobájukba egy zokniért, pulóverért – alig kaptak levegőt a füsttől.

Kabátot felkapva álltunk kétségbeesve az utcán, várva a tűzoltókat s nem tudtuk, mi történik most a házban. Minden leég? Oda a ház? Mi lesz most?!

Egy örökkévalóságnak tűnt az a 10 perc(?), amíg a lánglovagok kiértek. Profik voltak. Azonnal cselekedtek. Gázálcban, fecskendővel vonultak be a pár perce még meghitt családi fészkünkbe. Egyiküknek az volt a dolga, hogy minket felmérjen. Kiderült, hogy nagylányunk füstmérgezés-gyanús, én állandóan köhögök, így mentőt hívott. Nem volt szükség kórházba szállításra – hála Istennek – nem volt vészes az állapotunk.

– Nagy mázlijuk volt – mondta a parancsnok, miután kijöttek a házból. A becsukott ajtó és a leszakadt

redőny (elolvadt a gurt) lezárta a szobát és oxigén hiányában a lángok elcsitultak. Maradt a helyén hő, rengeteg füst és egy romokban (m)álló nappali.

A tűzoltók irányításával felmértük, lakható-e a ház. Fokozatosan visszakapcsolhattuk az áramot. A nappali áramköre azonnal levágta a biztosítékot. Ugyanezen a körön működik a kazánunk is. A parancsnok úgy rendelkezett, ha nem megoldott a fűtés a házban, nem maradhatunk éjszakára. Míg erről egyeztetünk, egyszer csak bekapcsolt az őrláng, megindult a fűtés. A parancsnok vállat vont:

– Ok. Nem tudom mi történt, de akkor maradhatnak.

Az ablak betört. Mindezek mellett a háziszentélyünk sértetlen maradt.

Rengeteg minden megégett, elolvadt. Az ablak betört. Mindezek mellett a háziszentélyünk sértetlen maradt!

Egyik gyermekünk úgy fogalmazott, mintha egy angyal ment volna végig a nappalin és döntötte volna el: mi éghet el és mi nem. A szoba közepén a kis asztalon ott feküdt a *SchönSTART* és Tilmann atya: *15 perc szeretet* című füzet. Nem esett bajuk. (Itt megjegyeznénk, hogy e szerint a schönstatti kiadványok tűzállóak.) A háziszentélyünk korszájában apró, kis papírokon a felajánlásaink, kéréseink: sértetlenek maradtak. De pl. egy hifiset, képeretek, sok száz könyv a polcon – meg még sok egyéb – teljesen szétolvadt, megégett.

Az éjjel próbáltunk, de nem tudtunk aludni. Mind meg voltunk ijedve, rendülve és rettenetes volt a levegő minősége is. Reggel a nagyfiunk szigorlatozni, én vizsgáznunk mentem. De a család minden tagja rossz testi-lelki állapotban volt. Én utolsó idegszállammal megírtam az írásbelit. Fiunk pedig dél körül

hívott minket: „Azt a tételt húztam, amit jól tudtam! Minket tényleg szeret a Jóisten!”

Számunkra igen szemléletes lett az ábrázolás: az otthonunk kegyhely. Mária igen komolyan veszi az ígére-

tét, hogy letelepedett nálunk és a munkatársunk. Tűzön-vízen át!

Megrendítő és rettenetesen ijesztő élmény volt ez mindannyiunknak. Hosszú még az út a biztonságos, szép otthonunkig. Ugyanakkor valóban lángol a szívünk a felismerésben: Mária szolgálja sosem vész el!

A hegyek világa a szívünk világa

Amikor megpillantottam az Oázis következő számának témáját – „szívtől szívig” – , nekem azonnal a hegyek világa ugrott be. Így tollat ragadtam, hogy megpróbáljam viszszaadni azt az érzést és vágyat, ami

.....
...a magashegyi
környezetben való tartózkodás
igazi istenélményt ad.

.....
bennünk van, amikor az egész család útra kel, és kezdetét veszi minden nyáron a családi nyaralás, melynek keretében eljutunk az Alpok egyik kiszemelt völgyébe, hogy ott sok túrázással eltöltsünk egy hetet.

Számomra a magashegyi környezetben való tartózkodás igazi istenélményt ad. Ilyenkor eltűnnek a gondok, kitisztul a kép, megnyílik a végtelen kapuja, melyen keresztül belépünk egy új világba, ahol lehetőségünk van megcsodálni a természet lenyűgöző szépségét és roppant erőit, és egyben átérezzük az ember kicsinységét is ebben a környezetben. Ilyenkor tudok teljesen a jelenben lenni. És mindehhez az is hozzájárul, hogy a család ilyenkor együtt van és közösen és közösségben egymással haladunk a kiszemelt cél felé. Legjobban a tengerszemeket kedveljük. Az út sokszor fáradtságos, izzadunk, de a táv legyőzhető, és egyre szebb világ tárul eléink. Sok ilyen élményt tudnék felidézni az elmúlt évekből, főleg az ausztriai Stájerországból vagy Tirolból, de az olaszországi Dél-Tirolból is.

A látvány és az ott-lét az egész családnak ugyanazt az élményt nyújtja. Az utóbbi években még azt is látjuk, hogy a nagyobb, most már egyetemista gyermekeinknek ilyenkor jut ideje egymással komolyabbakat beszélgetni. Persze a túra része a családi összetartozásnak is, amit én különösen is kedvelek.

2013 volt az az év, amikor először belekóstoltunk az országon kívüli magasabb hegyek világába. Egy rokon család tanácsára elutaztunk az ausztriai Dachstein vidékére, pontosabban

Schladmingba. Mivel ekkorra már mind a négy gyermekünk megszületett, így összesen hatan vágunk neki a hegyeknek. Mondhatom pazar élmény volt, szerelem az első látásra. Aztán teltek az évek, nőttek a tervek, és rádöbbsentünk, hogy az Alpokban való túrázásnak a tárháza végtelen, legfeljebb egyre nehezebb volt a család számára megtalálni azt a hetet, amikor mindenki ráér. A lelkesedés az évek során nem változott. Azt azért el kell mondanom, hogy mi sosem másztunk, nem mentünk via ferrata úton, mert ez már kívül esne a komfortzónánkon.

A következő nagy ugrás számunkra egy alpesi menedékházban való alvás volt. Erre 2020-ban került sor először. Este fokozatosan „kiürülnek” a hegyek, csak az marad, aki fent is éjszakázik, a csend és a béke mellett egy szép naplemente is sokat ad hozzá a hegyekben megtapasztalható istenélményhez. Egyszer az egyik menedékház közelében a kövek közé a gyerekek elrejtettek egy flakont, benne „apró kincsekkel”. Egy évre rá visszatértünk, és nagy ováció közepette megtaláltuk! Minden benne volt, csak a kupakját rágtá meg valamilyen állat!

Úgy érzem, hogy a hegyi túrázás a családunk közös kincse: feltöltődés a természet szépsége és az egymással megosztott élmények, az együtt töltött idő által. Sokszor elmerengek, vajon a családból ki, hogyan viszi ezt majd tovább. Az biztos, hogy a gyerekeink szeretnek túrázni a barátaikkal is. És hát be kell vallanom, hogy már minden gyermekünk jobban bírja a tempót...

Hála a közös útért

Tavasszal ünnepeltük tizedik házassági évfordulónkat.

Nem vagyunk még „öreg motorosok” a műfajban, de ennyi időt azért nem bír ki az ember hasat behúzva és mindig az imponáló oldalát mutatva. Mondhatjuk, hogy a rózsaszín köd már a múlté, és igazán látjuk, ismerjük egymást, szeretetünket és állhatatosságunkat pedig a kisgyerekes élet mindennapjai teszik próbára. Nagy-nagy hála volt bennünk az évforduló közeledtével, szeretnénk volna ezt a számunkra fontos mérföldkövet egy kicsit mélyebben meg-

élni, átgondolni a folyamatokat, növekedést, amit ebben az időszakban egymáson keresztül a Jóistentől kaptunk. Talán általánosságban elmondható, hogy a házasságok első tíz éve nagyon intenzív, sok változással teli és érzelmekkel átítatott időszak. Hiszen amikor az oltár előtt álltunk, egyetemisták voltunk, félig még gyerekek. Az elmúlt tíz év alatt csinosítottuk az első közös albérletünket, váltunk dolgozó felnőtté, majd szüleivé 1-2-3 kisgyerekeknek, telket vásároltunk, építkeztünk, költöztünk. Csupa növekedéssel, de ugyanakkor feladattal, krízissel, hatalmas változással járó életesemény zajlott le velünk, bennünk. Megható volt áttekinteni, mennyi területen segített bennünket a Szűzanya. Amikor 10 évvel ezelőtt megfogtuk egymás kezét és előrenéztünk, a legmerészebb álmainkban sem gondoltuk, hogy itt fogunk tartani 2025-ben. Minden téglára, amit mi a közös életünk falába építettünk, a Szűzanya még kettőt „pakolt rá”. Ez volt a megélésünk a visszatekintés során.

Alapélményünk – hogy bármiben számíthatunk egymásra –, nem rendült meg az évek során, csak erősödött. Egyre rövidebb idő telik el az esetleges nézeteltérés okozta rossz hangulatban a békülés előtt, ügyesebben nyitunk egymás felé. Ezt határozott fejlődésként éljük meg. 😊 Egyre jobban ki tudjuk fejezni igényeinket egymás előtt, amelyek legtöbbször támogatásra találnak.

Jó volt visszatekintve nyomon követni a folyamatot, ahogyan igazi családdá váltunk. Fiatalon házasodtunk össze, és az első években az egyetem elvégzése, szakterületválasztás, munkakezdés vitte el a fókusz. Kicsit bele is kényelmesedtünk ebbe a helyzetbe, és éreztük, hogy szorongást okoz bennünk a felelősség, elköteleződés gondolata a gyermekvállalás kapcsán. Sok-sok beszélgetés, egyéni és közös ima, lelkigyakorlat folyamán vált vágyakozássá a szorongás, és

a tizedik évfordulónkon már három kisfiúval ünnepeltünk együtt.

Az otthonkeresésünk és otthonra találásunk történetében is határozottan tetten értük a Jóisten vezetését és kegyelmét. Eleinte sokat tépelődtünk azon, hogy hol telepedjünk le, aztán szép lassan kezdett formálódni a terv a fejünkben, és jól kitáltuk, mi lenne a legjobb nekünk. Csakhogy bármerre indultunk el, csontvázak dőltek ki a szekrényből, ellenállásba és sziklafalakba, megoldhatatlannak tűnő akadályokba ütköztünk. Elég sokáig küzdöttünk a saját elképzelésünkért újabb és újabb mentőötleteket kipróbálva, aztán egyszer csak, szinte a semmiből „ölkünkbe pottyant” egy lehetőség egy telek formájában, ahol aztán végül építkeztünk is. Ma már három éve lakunk a házunkban, ami a családunk számára igazi otthon, egy olyan kisvárosban, ahol egyre inkább gyökeret verhetünk: szuper szomszédok mellett, jó barátokkal, támogató lelki, férfi és női közösséggel körülvéve. Túlzás nélkül, minden nap hálát adunk ezért a helyért, hogy a Jóisten ide vezetett bennünket.

Hálások vagyunk azért is, hogy a szolgálat is helyet tudott találni az életünkben, egyházközségi és közösségi szinten. Bár jelenleg a kisgyermekes életszakaszban ez úgy tud megvalósulni, hogy a férjem aktív

közreműködője a közösségi életnek, én pedig otthon állok helyt a gyerekekkel. Az elmúlt évek tapasztalatai alapján működik ez a rendszer, és mindig kapunk elég erőt ahhoz, amihez éppen szükségünk van rá. És van bennünk egy nagy vágy, hogy amikor majd lehetőségünk adódik rá, vállaljunk olyan szolgálatot is, amiben mindkettőnk szíve-lelke, energiája és jelenléte benne van. Hogy mi lesz ez, még nem tudjuk, de kíváncsian várjuk, mit tartogat számunkra a Szűzanya.

...nagyon intenzív, sok változással teli és érzelmekkel átítatott időszak.

Néhány héttel a házassági évfordulónk után kiderült, hogy a negyedik gyermekünk is úton van, a Jóisten egy újabb életet bízott ránk. Sokat imádkoztunk ezért a kisbabáért, így egy mély bizonyossággal vágtunk bele a várandósságba, hogy bármi legyen is, ő az, akit a Jóisten küld, akinek helye van a családukban. Újabb lehetőség a növekedésre. Türelmesebbé, önátadóbbá, alázatosabbá válni – törekedni az Ég felé.

A nehézségből újrarendeződni

A nyári családakadémiás hetünkön hallottuk ezt a gondolatot. Akkor a kiröppenő gyerekeinkkel kapcsolatban szólított meg ez a mondat. A nehézségekből újrarendeződni.

Egyszerű jelek lehetnek csupán, melyek a változás lehetőségére, szükségességére mutatnak rá.

A nehézségnek egy új értelmezését mutatták meg előadónk ezen a héten. Ezek nem feltétlen jók vagy rosszak. Egyszerű jelek lehetnek csupán, melyek a változás lehetőségére, szükségességére mutatnak rá.

Tovább érlelgetve magamban ezt a gondolatot erősödött meg bennem, hogy az újrarendeződés lehetősége és szükségessége tulajdonképpen minden kapcsolatunkban és cselekedetünkben időről időre szükséges.

Újrarendeződni, újjászületni. Újjászületni a folyton felbukkanó, elhagyni vágyott gyengeségekből, figyelmetlenségekből, szeretetlenségekből. Türelmesnek lenni saját magunkkal szemben is. Kivárni, amíg valósággá válik a megújulás.

„Lassan, lassan, szinte semmit” – szól Tilmann atya schönstatti családmozgalmunkban oly sokszor hallott mondata.

Jelen helyzetünkben a pihenést, kikapcsolódást, töltekezést kell újrarendezni, értelmezni, magasabb szintre emelni családunk életében. „Fáradt ember nem tud szeretni” – hangzik egy újabb schönstatti alapgondolat. Mennyire igaz, s mégsem teszünk a pihenésért a megérdemelt módon, s mennyiségben. Én személy szerint a pihenést leginkább háttérbe szorítom a teendőkkel szemben, s még gyerekeink, vagy tágabb családunk vélt vagy valós szükségleteit is a magamé és társamé elé helyezem.

Amíg gyerekeink kicsik voltak, egészen jól tudtuk előre tervezni a kirándulásainkat. Azután jó pár betegségből adódó szálláslemondás után lassan elengedtük az előre tervezést, s inkább a spontán kirándulásokkal próbálkoztunk. Ez a fajta rugalmasság azonban nem mindig szolgálja a pihenést. Az utazás, a kirándulás elmarad ezer kifogást találva, hogy miért nem. Túl drága, túl messze van, nem elég szép a hely... Fontosabb talán azt megválaszolni, hogy miért – vagy még inkább kiért – igen. Mert az otthon pihenésre szánt idő valahogy mindig felmorzsolódik a munka oltárán. Még a jóérzésű, közösen elvégzett munka utáni

visszatekintés sem tudja teljesen feledtetni a fáradtságból adódó csalódást és vágyakozást a pihenés után.

Ebben felőrlődik az ember, pláne, ha nem érzi társa felől a támogatást a megérdemelt pihenés megvalósításában. Ezt az életérzést férjem sajnos egészen hosszú idő óta hordozza. Különböző temperamentumunk és fáradtsági szintünk nem segíti ezen a téren kettőnk összehangolódását. Az általam tudatosult első – már egészen hangos – jelzés után azt gondoltam ez így nem mehet tovább, változnom kell. Az nem lehet, hogy ennyire ne lássam meg, hogy a

másiknak mire van szüksége. Aztán jött a következő és a következő alkalom, és sajnos még mindig nem megy.

A Jóisten egészen különös módon akar formálni minket. Amikor a MI-t akarja erősíteni, egészen megdolgoztat mindkettőnket. Ő látja csak a mértéket, de úgy hiszem, mindkettőnknek nagyon nagy küzdelmei vannak. Az én hiányosságom a társamnak fáj. Az ő fájdalmának érzékelése visszahat rám. Így csiszolódunk mindketten egymás és a Jóisten által. Ki ezért, ki azért, de mindketten a másikért. Amíg a szívünkbe újra és újra, egyre mélyebben beíródunk, egészen addig a vágyott állapotig, amíg az Ő kívánsága már az enyém lesz és az enyém teljesen az Övé. Ez az újjászületés isteni kegyelem.

Újrarendeződni, formálódni, figyelni, törekedni emberi vágyódással a jó, s a Jóisten felé cselekedettel, imával mind egy-egy lépés vándorutunkon az életszentség felé.

I. Mélyből a magasba (férj)

Per aspera ad astra (göröngyös úton a csillagokig) – kamaszkoromban ez a latin szókapcsolat volt a kedvencem. A szüleim válása után, édesanyám minden igyekezete ellenére akadt göröngy azon a bizonyos úton. Hiába, a Jóisten a szülőséget két emberre tervezte...

A feleségem szülei nem váltak el, cserébe szörnyű házasságuk volt. Kamaszkorában minden este azért imádkozott, hogy neki egy normális, megbízható férje legyen, az apja

ellentéte, ha egy mód van rá. Sikerült, de nem azonnal és nem fájdalommentesen.

...már nem láttam nagynak. Csak a hibáit.

Mindketten olyan közegeből érkeztünk, ahol a vallásnak sokkal inkább a külsőségei, mint a mély, belső tartalma kerültek előtérbe. Talán emiatt, talán az egyház berkein belül tapasztalható rengeteg (sokszor látszólagos) ellentmondás miatt, kamaszko-

romra eltűnt a gyermekkori hitem, olyannyira, hogy magamat deklaráltan és makacsul ateistának vallottam, és a feleségem vallásgyakorlását is igyekeztem akadályozni. A szentségi házasságba is csak a család nyomásának engedve egyeztem bele, magamra nézve csak a polgárit tekintettem mérvadónak.

Házasságkötésünket követően hamarosan érkeztek is a gyerekek, sorban három. Az életünk, mint megannyi családé, mókuserékre hasonlított. Főállás, otthoni munka, gyereknevelés, mellékállás, hogy egyről a kettőre tudjunk jutni, hajnali kelés, kései fekvés. Vállt vállnak vetve dolgoztunk, küzdöttünk, és jutottunk is előre. Igyekeztünk közben megőrizni a házasság intimitását, testileg és lelkileg is, beszélgetni, amennyit csak lehet, de valahogy eltávolodtunk egymástól. Pontosabban, én a feleségemtől. Az első hiba ott volt, hogy őt már nem láttam nagynak. Csak a hibáit. Pedig, utólag visszagondolva, az enyéme voltak egyre nagyobbak. De, ugye, a szálka és a gerenda esete...

Közben, mivel a családi egység megbillent, az én önértékelésem is elkezdett billegni. Hol mélyre, hol magasba. (Itt azért nem teljesen vagyok biztos, lehet, hogy épp az önérté-

kelés billegése és az ebből fakadó görcsös önigazolási vágy okozta a nagy hajtást...)

Mindez azt eredményezte – és természetesen még százegy, különálló és összefüggő okot fel lehetne sorolni – hogy belecsúsztam egy külső kapcsolatba. Ennek a megfogalmazási formának megvan az a tagadhatatlan előnye, hogy első hallásra olyan semmitmondóan hangzik, pedig a legocsmányabb, legmélyebb árulást fedi, amit csak házastársak egymás ellen elkövethetnek.

Kilenc hónapig tartott, de még a beismerése sem gerincesen, a következmények tudatában történt, hanem egy éjjeli, átsírt éjszaka után kénytelen-kelletlen ismertem el. Majd a kérdésre, hogy mi lesz velünk, közöltem, válunk. Annyit mondott a feleségem, általam akkor nem értett higgadtsággal: ha megyek, nem tartóztat, nem könyörög, neki tiszta a lelkiismerete, ő nem véletlen mondott anno igent az oltár előtt, és ő komolyan gondolta a holtomiglan-holtodiglant és a jóban rosszban. Ha úgy döntök, maradok, azonnal szakítsak meg minden kapcsolatot, és szakembereket is fel fogunk keresni.

Akkori, elvakult fejemmel otthagytam volna őket, valószínűleg. Egy dolog akadályozott meg: 2020. március 20. környékén jártunk, a Covid jávában dühöngött, ha elmegyek, a korlátozások miatt a gyerekekről is le kell mondjak, bizonytalan időre. Két napot és két éjszakát őrlődtem, majd eléálltam: „Oldjuk meg!” Azt hiszem, ő javasolta, menjek el gyónni, hátha segít az egész feldolgozásában.

Ha az ember hit nélkül gondolkodik bele: elmész, és egy tök idegen embernek elmondod a legnagyobb titkodat, ő végighallgat, és ettől neked könnyebb... Mégis működött. Ide datálódik a hitem első

csírája. És a mostani, harmonikus házasságunké is. Keresztény segítők sokaságával együttműködve, sok munkát belepakolva építettük új, erős alapokra a házasságunkat. Felépülésünk után, tudatosan akart

kisfiunk neve, a Péter, erre a sziklaerős alapra emlékeztet minket nap mint nap. És amióta a Jóistennel közösen éljük a mindennapjainkat, hihetetlen mértékű változások álltak be az életünkben, amit a nagyobb gyermekeink megfogalmazása is igazol, idézem őket: „Apa, anya! Amióta a Jóistennel együtt járunk, azóta annnyival boldogabb életet élünk.”

II. A megbocsájtás útja (feleség)

Amikor mindez kiderült, mai napig felfoghatatlan számomra, hogy hogyan tudtam abban a helyzetben higgadt maradni. Azt gondolom, hogy a Jóisten nélkül ez lehetetlen volt, mivel azokban a nehéz időszakban én csakis imádkozni tudtam... Sokszor felmerült bennem a kérdés, hogy miért kellett ilyen sokáig tartania ennek az egésznek, miért nem derült ki előbb... Nyilván

túl kellett lépni a megalázottság érzésén is, de hiszem, hogy nem véletlen alakult minden így, hogy a Covid idején történjen a lebukás. Hiszem, hogy a Jóisten meg akarta menteni ezt a házasságot, és ehhez sajnos ez az út kellett. Az újjáépülés időszakában rengeteget imádkoztunk együtt, hihetetlen volt látnom azt a változást, amit a férjemen vitt végbe. És igen, úgy érzem, végül megkaptam egy olyan férjet, amilyenre kislánykoromban vágytam. Igaz, göröngyös volt az út idáig, de ma már teljes szívvel hálát tudok adni azért, hogy vagyunk egymásnak, és hogy négy csodálatos gyermekkel áldott meg bennünket. Erőt adott mindkettőnknek, hogy túltegyük magunkat ezen a mély seben, és azóta is segíti a mindennapjainkat, de ma már közösen imádkozva, és tudjuk, Máté 18,19–20-at idézve:

...a Jóisten meg akarta menteni ezt a házasságot.

„Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértetek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy három összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Egy álomért

Eskető atyánk, fogyatkozó ereje mellett mindig nagy örömmel fogadott, akár egyedül, akár családdal látogattuk őt. Amikor megkezdődött életének utolsó, küzdelmes szakasza, úgy adódott, hogy lehetőségem volt a nagyobb távolság ellenére havonta meglátogatni. Általában az esti szentmiséjén vettem részt, és ezután volt lehetőségünk kicsit beszélgetni. Jó hangulatú vacsora mellett rendszerint felidéztek a régi emlékeket, mesélte, ahogy

annak idején figyelte az akkor még csak leendő feleségemmel kibontakozó kapcsolatunkat, érdeklődött mindig, hogy vagyunk.

Találkozásról találkozásra romlott az állapota, nehezebben kisért ki, rövidebbek lettek a beszélgetéseink. Az utolsó találkozásakor már a közös vacsora után lefeküdt az ágyába, és így beszélgettünk tovább. Elköszönéskor erőt vett magán, és kikísért az ajtóig. Amikor – mint kiderült már az utolsó – búcsúzásként átölelt, megszólalt a zsebében a telefonja a Pál utcai fiúk musical ismert ütemei: „Mért félnék, mért élnék, ha nem egy álomért.” Meghatódva köszöntem el tőle, és ez a kép azóta is sokszor eszembe jut. Azt mondta: „egész életemben azt tanítottam, hogy a Jóistennel való találkozást várjuk...” Ez volt az álma, vágya, amiért élt. Mikor erre gondolok, erőt ad, hogy merjünk álmodni. Nekünk ez az eszményünk, amiért minden erőnket megfeszítve tennünk is kell. Tettekkel, imával, áldozathozatallal.

Felemeli a szívünket

Nem tartozunk a harcos, vagy ahogy egyik kedvenc Péterünk (sok van belőle) szokta mondani „fekete-öves” schönstattiak közé. Nem járunk Családakadémiára, nem tudunk előadni, és sorolhatnánk tovább, mi mindenben nem va-

gyunk jók, de nem tesszük. Talán Tilmann atya mondása, hogy lassan növekszünk, szinte semmit, volt a legjellemzőbb ránk, amikor meghívást kaptunk a 7. Szövetségi évfolyamba. Méltatlannak éreztük magunkat, de úgy gondoltuk, hogy egy ilyen lehetőséget nagy hiba lenne nem kihasználni. Legnagyobb meglepetésünkre kiderült, hogy az évfolyamból többen is hasonlóképpen érezték, ez megnyugtató volt.

Az egyik tavaszi szövetségi hétvégén Gertrúd Mária nővér a következő címmel tartott előadást: Együtt növekszünk az Ég felé. Megemlített benne egy, a németországi Schönsstatt közösségben ismert kis kánon: *Miteinander wachsen dem Himmel entgegen...* (Együtt növekszünk az Ég felé).

Mivel az évfolyamunkban az előadások archiválásáért mi voltunk felelősek, igyekeztünk utánanézni ennek a kis dalocskának, végül egy magyar fordítást is elköveltünk hozzá, ami persze nem igényelt nagy költői vénát, hiszen szóról szóra így hangzik: Együtt növekszünk az Ég felé. A következő nyári szövetségi héten be is mutattuk a társaknak. És hogy a Szűzanya milyen csodálatos humorral tud minket vezetni: ezen a héten volt a feladatunk az évfolyam eszményét megtalálni. Amikor jöttek a különböző javaslatok, egy másik kedvenc Péterünk – nem az, aki a „feketeöveset” mondta, bár ő is kiérdemelné ezt a jelzőt – a dalra reflektálva, ám félrehallva a szöveget, bedobta az „Együtt törekszünk az Ég felé” gondolatot. Viharos hét volt. Feketeöveseink kimutatták foguk fehérjét – ha szabad ezzel a képzelettel élnem – de végül megszületett az évfolyam eszményünk: A Te szavadra, együtt az Ég felé. Nem vagyunk harcos schönstattiak, nem vagyunk fekete övesek, apró lépéseket teszünk, szinte semmit, mégis úgy éreztük, valahogy mi is hozzájá-

rultunk az eszmény létrejöttéhez, ha nem is érvekkkel, de az intuíció erejével.

Sursum corda lelkigyakorlat, a legjobb dolog volt, ami az elmúlt fél évben történt velünk.

Mindenesetre nem volt nehéz azonosulni az eszménnyel, hiszen melyik keresztény ne törekedne arra, hogy az Ég felé növekedjen? Az Ő szavára, aki olykor megköveteli azt a bizonyos halálugrást, hogy vessük ki a hálót újra meg újra, hiába volt terméketlen az éjszaka, nem fogtunk semmit, az Ő szavára mégis... És persze együtt, hiszen szövetségesek vagyunk, támogatjuk, hordozzuk egymást. Felemelőek az óbudavári találkozások mindig, lendületet kapunk, szárnyalunk, aztán vissza a hétköznapiakba... talán mindenki ismeri az érzést. Ilyenkor jön el a lassú növekedés, a szinte semmit ideje, az Úristen szavának kitartó fürkészése a hétköznapi szürke eseményei mögött, no meg az eszményünk megélése a mindennapokban. Hát, ebben nem vagyunk annyira jók. A lelki napirend segít, de bizony sokszor bukdácsolunk. Nemrég azonban történt valami, ami komolyabb lendületet adott az Ég felé való törekvésünkben. Ezt a valamit úgy hívták, hogy Sursum corda lelkigyakorlat, és talán a legjobb dolog volt, ami az elmúlt fél évben történt velünk.

Munkánkból kifolyólag – elég rendszertelen a napi beosztásunk – a nagybőjt (advent, stb) időszakát sokszor nem tudjuk kellő lelki odafordulással megélni. Amikor ezt a lelkigyakorlatot meghirdették, bár kicsit tartottunk tőle, hogy belebukunk, de éreztük, hogy meg kell próbálnunk. A schönstatti szellemiséggel átitatott aszkézis nagyon vonzó volt, és az is tetszett, hogy a kötéltárs a házastárs. Hogy közös

feladatok voltak, közös olvasmányok, melyek közös sétákat, beszélgetéseket generáltak. Egyszerre az lett a prioritás, hogy együtt csináljunk dolgokat, ami persze addig is megvolt, de nem ilyen intenzitással, napi koncentrált odafigyeléssel. És működött! Rengeteg mindent átbeszéltünk, nap mint nap olvastuk a rendkívül igényesen összeállított anyagot, együtt imádkoztunk és igen, együtt növekedtünk az Ég felé. Nagyon sokat adott nekünk ez a lelkigyakorlat, és rendkívül hálásak vagyunk mindenkinek, aki részt vett az előkészítésében és a kivitelezésében. Aki pedig idén lemaradt róla, reméljük, hogy jövőre lesz alkalma csatlakozni, és megélni, hogyan emeljük szívünket az Ég felé.

„Magadhoz vonzod az ifjú szíveket”

Középső fiúnk olyan életkorban volt, amikor sok minden mozgott benne, megkérdőjelezett számtalan, őt körülvevő dolgot. Így a hitét is. Amióta gimnáziumba járt, azóta nem erőltettük nála a templomba

Szűzanya szeretete, tisztelete és az Istenkapcsolatunk. Tudta, hogy a hetünknek milyen kiemelt ünnepi része az a vasárnapi óra, amit a templomban a szentmisén töltünk. Természetesen próbáltuk a személyes példánkon túl a beszélgetéseinkbe is beszólni a Jóistent, a hitbeli kérdéseket, melyeket hol jobban, hol kevésbé jól vett a fiúnk.

Istenkapcsolatát is odatettük a Szűzanya lábához.

A misék látogatása azonban elég hektikusan alakult, melyet imádságos, de szomorkás lelkülettel vettünk tudomásul. Mivel azonban szeretetszövetséget kötöttünk, bíztunk a Szűzanya gondviselő, hívó, szeretetében és fiúnk Istenkapcsolatát is odatettük a Szűzanya lábához.

járást. Rábíztuk, hogy jön-e velünk vagy máshová megy, vagy megy-e egyáltalán. Azonban mindig tudta, hogy mit jelent nekünk a hitünk, a

Nemrég történt, hogy az egyik vasárnap a konyhában tettemvettem, és eszembe jutott a fiúnk, aki szülőhelyemen, tőlünk 200 km-re volt nyári munkán. Arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha ezen a vasárnapon el tudna ő is menni misére. Kértem a Szűzanyát, hogy élessze fel benne a vágyat a misére menetelre. Nagyon különös és melengető érzés fogott el. Ami ez-

után történt, az egyszerűen hihetetlennek tűnt: körülbelül két perc múlva megcsörrent a telefonom. A fiam volt:

Szia apa! Azért hívlak, hogy megkérdezzem, hogy nem tudod-e véletlenül, hogy a faluban mikor van a mise? El szeretnék menni!

Először nem bírtam megszólalni, aztán összeszedtem magam és próbáltam segíteni neki megtalálni az időpontot. Eközben folyamatosan hálát adtam a Szűzanyának, aki ilyen kézzel fogható módon bizonyította be ismét ígéretét: „magamhoz vonzom az ifjú szíveket.”

Ennek a vonzásnak pedig egy célja van velünk és családukkal: együtt az ég felé!

Szentté avatták Schönstatt „Nagypapáját”

Buongiorno a Maria! Jó reggelt Mária! Így kezdődik az ének és az imaóra, amivel Pompejiben októberben minden reggel 6.30-kor köszöntik Máriát.

Schönstattiként sokszor hallottuk a történetet, hogy 1914 júliusában Kentenich atya olvasott egy nápolyi ügyvédről, Bartolo Longoról, aki egy kegyhelyet hozott létre Pompejiben. Meghívta Máriát, telepedjen le a „pogány” városban. És Mária eleget tett a hívásnak.

Bartolo Longo fiatalon, sátánista papként, távol került Istentől. Egy

domonkos atya segítségével visszatért az Egyházba. Tőle hallotta Mária ígéretét: aki terjeszti a Rózsafüzért, üdvözülni. Ebbe az ígéretbe kapaszkodva kezdett neki a munkának, és látta meg a küldetését Pompejiben. Szerzett Nápolyban egy rossz állapotban lévő, művészi alkotásnak nem mondható Mária képet, amit többször próbáltak átfesteni, hogy szebb legyen és alkalmassá tegyék arra amire szánták: az embereket Máriához vonzza. Longo leírása szerint azonban, az előtte elmondott imák hatására „szépült meg a kép”, és Mária azóta is számtalan csodával bizonyította, hogy kedves neki ez a hely.

Habár eredeti célja nem a templomépítés volt, hanem az ottlakók megtérítése, imára buzdítása és a Rózsafüzér terjesztése, a helyi püspök biztatására templomépítésbe kezdett.

Pénz hiányában, 1867-ben amatőr módon kezdődött az építkezés. Néhány év alatt azonban a környékbeli szegények apró

„A szeretet, ahogy én látom,
azt a szeretetet jelenti,
amely Istentől származik,
Istenhez tér vissza,
és útja során átöleli
a teremtményeket.”

Bartolo Longo

adományából, a nápolyi arisztokrácia nagyvonalú felajánlásai-
ból és XIII. Leo támogatásával, csodálatos módon felépült a
templom és mellette a különböző szociális és karitatív intézmé-
nyek, ami azóta is az élő Mária tisztelet fontos helyszíne.

Évek óta izgatott minket ez a történet, elolvastuk Bartolo Lon-
go könyvét, amiben részletesen leírja a kegyhely és a hozzá ka-
pcsolódó csodák és megtérések történetét.

Februárban hallottuk, hogy októberben a pápa szentté fogja
avatni Bartolo Longot, és nagy vágy volt bennünk, hogy sze-
mélyesen is láthassuk a pompeji kegyhelyet és elmenjünk a
szentté avatásra.

Mivel mi magunk nem vagyunk ügyes utazásszervezők, elég
reménytelennek tűnt, hogy álmunk valóra válik. Az utolsó pil-
lanatban egy pap barátunk és egy ismerős házaspár csatlakozott
a szervezéshez, és így öten eljuthattunk Pompejbe és onnan át-
utaztunk Rómába a szentté avatásra.

Az egyik legszebb élményünk a reggeli Mária köszöntő imád-
ság volt a pompeji bazilikában. Habár nem értünk olaszul,
mégis jó volt bekapcsolódni a helyiek lelkes énekébe, imájába.
Amit Bartolo Longo küldetésének érzett több mint 100 évvel
ezelőtt, hogy az itt élőket Márián keresztül Istenhez vezesse, az
megvalósult, és ennek mi is tanúi lehettünk.

Zarándoklatunk során persze jöttek a nehézségek: itthon mind-
két autónk elromlott, a római két napunkból felet betegen,
ágyban töltöttünk, de a Szent Péter térre betegen is el tudtunk
menni a szentté avatásra, ahol schönstatti zászlókat is láttunk a
tömegben!

Zarándokutunk és Pompeji lelkisége is megerősített abban,
hogy Mária letelepszik és velünk él ott, ahova meghívjuk, akár
egy városba, akár az otthonunkba, de elsősorban saját szívünk-
be. Lehet tőle merészet és pazarlóan, „aránytalanul” nagyot
kérni, és jó, ha kérésünk mellé odatesszük kicsi áldozatainkat,
felajánlásainkat és imáinkat.

Az Atya szívéig a dolgaink útján

Az Atya és a Szűzanya rendelkezésére állok. Azt tehetnek velem, amit akarnak. De teljes bizonyossággal tudom, hogy Atyám és Anyám apai-an és anyai-an bánnak velem. Ők is a rendelkezésemre állnak; a legjobbat akarják nekem.

A figyelő odahallgatásból következik az engedelmesség, ami azt jelenti, hogy ha az atyai akaratot felismerem, akkor mindig azt mondom: „Igen Atyám, legyen meg mindig a te akaratod, függetlenül attól, hogy örömet, bánatot vagy fájdalmat hoz-e.”

Értik, ez a leglényegesebb a mai időben. Küzdelmet jelent ez a rendelkezésre állás. Mi határozza meg az eredetiségét ennek a rendelkezésre állásnak? A szegénység, a tisztaság és az engedelmesség. Most pedig gondolkozzanak el azon, hogy Isten tollunk, házasoktól is ugyanazt várja el – a mi életformánkhoz igazítva – mint a szerzetesektől. Néha még nagyobb kihívások elé állít ez minket. Ha most a harmadik fogadalomra gondolunk, az engedelmesség fogadalmára – Istenem, szeretném tudni, kinek kell több engedelmséget gyakorolnia, a házastársaknak vagy a szerzeteseknek! Azt hiszem, ha a házaspárok egyszer összeszednék, mikor és hol kellett az engedelmes-

séget gyakorolniuk, rácsodálkoznának: Micsoda teljesítmény ez a szerzetesekhez képest.

Jönnek a modern technikai, ipari találmányok. Manapság tömegesen gyártják a földi javakat mindenhol. Ez a világ egyre vonzóbb lesz. És ha azt mondjuk, hogy a katolikusok a világ megvetésében látják a saját dicsőségüket és nagyságukat, akkor a többiek, a nem katolikusok lesznek azok, akik a nagy felfedezéseket megvalósítják. És mi? Mi valahol ott üldögélünk a sutban. Akkor a találmányokat majd mások hozzák létre; és ők majd tudni fogják, hogyan jussanak a csúcsra a találmányaik által. És mi? Valahol egy zugban! Hát hogy lehet ez?

És mi következik ebből? Jobban előtérbe kell állítanunk a földi dolgokat. Utat kell mutatnunk a világi ember számára, hogyan mondjon igent a földi dolgokra, hogyan használja a földi dolgokat, hogyan értékelje a földi dolgokat, és hogyan válhat szentté a földi dolgok által.

Nekünk, világiaknak a világban a helyünk. Foglalkoznunk *kell* a földi dolgokkal. Nem arra vagyunk teremtvé, hogy elmeneküljünk a földi dolgoktól. Igazából újból meg kell

.....
...hogyan mondjon
igent a földi dolgokra,
hogyan válhat szentté
a földi dolgok által.
.....

tanulnunk szeretni a világi dolgokat. Szeretnünk kell a pénzt és a vagyont, az emberi természet szépségeit és szeretnünk kell a művészeteket és a tudományt.

Hiszen kapcsolatban vagyunk ezekkel a dolgokkal. Látják, ezért elkezdett a katolicizmusban egy különleges áramlat, mégpedig olyan erőteljes áramlat, amit az egyháztörténelem során eddig még nem tapasztaltunk. Ezért szükség van egy sajátos világi vallásosságra! Laikusként milyen az én vallásosságom?

Világi apostolkodás! Biztos azt mondják erre: igen, világi apostolkodás, megyek! Mit tegyenek az emberek? Járuljanak gyakrabban szentáldozáshoz, szeressék a Szűzanyát.

Mindez helyes, de nem érinti a végső lényegét. Létünkkel azt kell megmutatnunk, hogyan kell szeretni a világot, főként az új találmányokat a technika és a gazdaság területéről, hogy ezek által a dolgok által juthassunk el a Jóistenhez. Értik, mekkora feladat rejlik ebben?

Schönstattban egy új típusú vallásosságra törekszünk. Hogyan álljunk neki a megvalósításának? Lehetünk-e a mai modern korban szentek? A Szűzanya a szeretetszövetség erejével a szentség hegyének a csúcsára akar vezetni minket. Ebben segítőink az anyagi dolgok, ha megfelelően használjuk őket. Melyik utat válasszuk, hogy a lehető leggyorsabban feljussunk az életszentség hegyének a csúcsára?

Mi használjuk ezeket a dolgokat, és meglátjuk Istent mögöttük. Ezeknek hozzá kell vezetniük minket. Kérdezzük meg magunktól: mit tehetünk, hogy a világ és a földi dolgok közelebb vigyenek minket Istenhez? A szeretetszövetség erejével, két lábbal a mai modern korban állva arra kell törekednünk, hogy folyamatosan kapcsolatban legyünk Istennel. Ehhez új útra van szükségünk.

A földi dolgokat soha nem választjuk el a Jóistentől. Mihelyt elkezdjük a dolgokat Istentől különválasztva szemlélni, ők fognak uralkodni rajtunk és ők válnak „Istenünké”. Arra kérem most önöket, hogy tegyék életük alapelvét, hogy semmit, de semmit ne szemléljenek Istentől elválasztva!

Most arra kérem önöket, hogy menjünk bele a részletekbe. Mihez ragaszkodom? Mondjuk például a feleségemhez vagy a férjemhez. Mit kell tennem? Sohasem szabad a Jóistentől elválasztva szemlélnem őket, hanem mindig Istennel összeköttetésben. Vagy vegyék például azt, amit szívesen esznek vagy isznak. Látják, mi lesz itt a feladatom? Köpjék rá? Nem, nem, nem! Egyszerűen csak ezt is Istenhez kapcsolva kell szemlélnem. Hiszen mindez Isten ajándéka!

(Kentenich olvasókönyv családok számára, 284. skk. oldalak, szerkesztett változat)

A házastársi szeretet növekedése

Mit tegyünk, ha csökken a szeretetünk?

Az esküvő után néhány évvel egy krízist tapasztalunk házasságunkban. Először is megvizsgáljuk ennek a krízisnek az okait. Aztán megkérdezzük, hogy mi az értelme.

Az első, a kezdeti szerelem, ami összekapcsol minket, az a természet dolga. Azt is mondhatjuk, hogy inkább spontán szerelem, inkább primitív szerelem. De jó értelemben véve primitív, természetből fakadó szerelem ez. Ez a szerelem, illetve szeretet általában szűk és önző. A kívánságainkat belevetítjük a tár-

sunkba és kizsákmányoljuk őt. Hogyha ez mindkét oldalról megtörténik, akkor a két fél boldog egymással. Ez a természetyszerű primitív szeretet 2-3 évig szokott tartani az esküvő után. Aztán megállapítjuk, hogy a szeretetünk csökken.

Mi az értelme annak, hogy ez az első szerelem elhidegül, kihűl? Az az értelme ennek, hogy növekedjünk a szeretetben. El kell kezdenünk felnőtté válni!

Miről is van szó? Meg kell tanulni szeretni. Elsősorban nem saját magunkat, hanem a társunkat. Ez egy

nagyon szép feladat. Egy új módon egészen boldoggá tesszük.

A házasság az a feladat, hogy egyre jobban szeressünk.

Szeretni meg lehet tanulni. Egy egészen egyszerű alapelv, egy egészen egyszerű út van. Akkor is szeretjük a másikat, hogyha fáj. Ezzel áttörjük a saját magunk körüli körforgást. Így a szívünk tágasabb lesz, a szív erősebb lesz, nagyobb lesz. Ez a feladatunk: növekedni a szeretetben.

Nem szeretnének utánanézni annak, hogy lenne-e alkalmuk, hogy növekedjenek a szeretetben?

Megnézem az Istenemet, és látom, hogy Isten szereti a társamat. Szívemben kapcsolatot veszek fel Istennel, és Istennemmel együtt – vele közösen – szeretem a társamat. Tehát a szeretet, ami most a szívemben van, az egy isteni erő. Szeretem az Istene-
met, Isten szereti a társamat, s én összekapcsolom magam ezzel az isteni szeretettel. Így is imádkozunk egymással. Összejövünk a háziszentélyünkben, és elképzeljük magunknak, hogy Isten szereti a társunkat. Egészen természetes dolog, hogy ez fáj. Az is egészen természetes, hogy akkor is szeretek, hogyha fáj. Ebbe nem lehet belehalni. Így növekszünk.

A keresztség által Krisztussal összeköttetésben vagyunk. Milyen Krisztus ez? Ez az a Krisztus, aki a kereszten az atyjának ajándékozta magát. Aki azt mondta: Atyám, a kezedbe ajánlom lelkemet. Vagyis azt mondta atyjának, azt csinálhatsz velem, amit akarsz. Nem fogok felhagyni azzal, hogy szeresselek téged. Az Atya elfogadta Őt, és most Jézus megdicsőülten ott van az Atyánál. Az Atya és Jézus közötti kapcsolatban nagy szerepet játszanak a sebek. Jézus megmutatja atyjának a sebeit és e sebek miatt fordul Isten felénk szeretettel. Vagyis megváltottak vagyunk. Isten könyörül rajtunk. Így a szívünkben Krisztus újra születik a keresztség által. Tehát ezt az Ő életét nálunk is éli.

Hasonló történik a házasságunkban és családunkban is. Ezt szeretné a Szűzanya, amikor a háziszentélyben odajön hozzánk. Krisztussal a keresztre megyünk, de ez a keresztt azt jelenti, hogy az egymás iránti szeretetünk állandóan növekszik. Egy-
másnak ajándékozzuk magunkat. Ez az egymás iránti kölcsönös odaadás Krisztus odaadásához hasonlít. Ebben az egymásnak való odaadásban újólag ott él közöttünk Krisztus, a megfeszített. A házasság – szentség... A keresztre feszített és feltámadott úr ott van közöttünk. Azoknál a házaspároknál, akik Krisztussal szoros kapcsolatban vannak, feltűnik nekünk egy bizonyos nagylelkűség, ők nem sértődnek meg, mindig szeretik egymást.

Ismerek egy családot, akiknek egy mozgássérült gyermekük van. A gyerekek nagyon sok szeretetet és erőt követel. A szülők sok mindent nem engedhetnek meg maguknak, amit mások igen. De tudnak szeretni. Ebből következően állandóan barátok vannak náluk látogatóban. Nem kell, hogy ők fussanak barátok után, nem kell a barátoknak sört vagy bort fizetniük. Elég nekik, hogy ott vannak, a barátok futnak utánuk, mert olyan emberekre találhatnak bennük, akik nagylelkűek és türelmesek.

Óbudavár, 1992. június 17.

Istennemmel együtt
– vele közösen –
szeretem a társamat.

Ma a szeretet forradalmára van szükség

Kedves testvéreim!

A mai, vasárnapi evangélium, melyet hallottunk, az egyik legszebb és legmeghatóbb példabeszéd a Jézus által elmondott példabeszédek közül. Mindannyian ismerjük az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédet (Lk 10,25–37).

Ez a történet ma is kihívást jelent számunkra. Megszólítja életünket, felkavarja alvó vagy figyelmetlen lelkiismeretünk nyugalmát. Provokál bennünket, és felhívja figyelmünket az erélytelen, a törvény külső betartására berendezkedett, de Isten könyörületos szívével érezni és cselekedni képtelen hit veszélyére.

Az együttérzés áll ugyanis a példabeszéd középpontjában. És bár igaz, hogy az evangéliumi elbeszélésben ezt a szamaritánus *cselekedetei* írják le, a szakasz első helyen a szamaritánus *tekintetét* emeli ki. Ott fekszik az úton a rablók kezébe került, sérült ember, a papról és a levitáról mégis azt mondja a szöveg: „észrevette, de elment mellette”, „meglátta, de elment mellette” (Lk 10,32), a szamaritánusról viszont azt mondja az evangélium: „megpillantotta, és megesett rajta a szíve” (Lk 10,33).

Kedves testvéreim, a tekintet jelenti a különbséget, mert kifejezi, mi van a szívben: lehet *meglátni és elmenni mellette*, vagy *megpillantani és megszánni*. Van egy külső, szétszórt és sietős tekintet, egy nem látást tettető nézés, mely nem hagyja, hogy a helyzet megérintsen, megszólítson bennünket; viszont van egy látás a szív szemével, mélyebb tekintettel, olyan együttérzéssel, amellyel beleéljük magunkat a másik ember helyzetébe, belsőleg osztozunk benne. A másik helyzete így megérint, felráz bennünket, kérdést intéz az életünkhöz és a felelősségérzetünkhöz.

Az első tekintet, amelyről a példabeszéd beszélni akar nekünk, Isten tekintete, amellyel felénk fordult, hogy mi is megtanuljunk az ő szeretettel és együttérzéssel teli tekintetével egymás felé fordulni. Az irgalmas szamaritánus ugyanis mindenekelőtt Jézusnak a képe, az örök Fiúé, akit az Atya éppen azért küldött a történelembe, mert elhaladás nélkül, megrendült és együttérző szemmel, szívvel, lélekkel nézett az emberiségre. A Jeruzsálemből Jerikóba lemenő emberhez hasonlóan az emberiség a halál szakadékába süllyedt, és még ma is gyakran kell számot vetnie a rossz sötéttségével, a szenvedéssel, a szegénységgel, a halál abszurditásával;

Isten azonban könyörületesen rátekin-tett, ő maga akarta a mi utunkat járni, leszállt közénk, és Jézusban, az irgalmas szamaritánusban eljött, hogy begyógyítsa sebeinket, szeretetének és irgalmasságának olaját öntve ránk.

...akinek a szíve kész a megrendülésre mások ínségének láttán.

Ferenc pápa sokszor emlékeztetett arra, hogy Isten irgalmasság és együttérzés, és kijelentette, hogy Jézus „az Atya együttérzése velünk” (Úrangyala, 2019. július 14.). Ő az irgalmas szamaritánus, aki segítségünkre sietett; ő, mondja Szent Ágoston, „azt akarta, hogy felebarátunknak nevezzük őt. Hiszen az Úr Jézus Krisztus önmagára is utal: ő az, aki segítségére sietett a félholtnak, aki a földön feküdt, miután a rablók megsebesítve ott hagyták.” (A keresztény tanításról, I, 30.33, Paulus Hungarus – Kairosz, Budapest, 2001, 70).

Megértjük tehát, hogy a példabeszéd miért is jelent kihívást mindannyiunk számára: mivel Krisztus

egy könyörületes Istennek a megnyilvánulása, a benne való hit és a tanítványként való követése azt jelenti, hogy hagyjuk magunkat átalakítani, hogy minket is ugyanazok az érzések töltsenek el, mint őt: *hogy olyan szívünk legyen, amely megrendül, olyan tekintetünk, amely meglát, és nem megy tovább, olyan kezünk, amely felkarol, és bekötözi a sebeket, olyan erős vállunk, amely magára veszi a rászoruló terhét.*

A mai olvasmány – Mózes szavain keresztül – azt mondja nekünk, hogy az Úr parancsainak engedelmeskedni és megtérni hozzá nem külső cselekedetek megsokszorozását jelenti, hanem visszatérést saját szívünkhöz, annak felfedezését, hogy Isten éppen abba írta a szeretet törvényét. Ha életünk mélyén felfedezzük, hogy Krisztus mint irgalmas samaritánus, szeret bennünket és gondunkat viseli, akkor mi is arra érzünk késztetést, hogy ugyanúgy szeressünk, és olyan könyörületessé válunk, mint ő. Megtapasztalva,

hogy Krisztus meggyógyított és szeretett bennünket, mi is szeretetének és könyörületességének jeleivé válunk a világban.

Testvéreim, ma a szeretetnek erre a forradalmára van szükség. Ma az az út, amely Jeruzsálemből Jerikóba, a tengerszint alatt fekvő városba vezet, az az út, amelyen azok járnak, akik a rosszba, a szenvedésbe és a szegénységbe süllyednek; az az út, amelyen a nehézségek által megterhelt vagy az életkörülmények által megsebzett megannyi ember jár; mindazok útja, akik „lesüllyednek”, tönkremennek és padlóra kerülnek; s ez az út a sok kifosztott, kirabolt és kiszákmányolt népnek az útja, akik elnyomó politikai rendszereknek, szegénységbe kényszerítő gazdaságnak, álmaikat és életüket megölő háborúnak az áldozatai.

És mi mit teszünk? Meglátjuk ezt, és továbbhaladunk vagy hagyjuk, hogy szívünket átszúrja, mint a samaritánus? Néha megelégszünk azzal, hogy csak a kötelességünket teljesítjük vagy csak azokat tekintjük felebarátunknak, akik köreinkhez tartoznak, akik úgy gondolkodnak, mint mi, akiknek ugyanaz a nemzetisége vagy a vallása; Jézus azonban megfordítja a nézőpontunkat, amikor egy samaritánust mutat be nekünk, az idegent és eretneket, aki annak a sebesült embernek a felebarátjává válik. És Jézus arra kér bennünket, hogy mi is ugyanezt tegyük.

A samaritánus – írta XVI. Benedek – „nem kérdezősködik szolidáris kötelezettségének kiterjedési köréről, de az örök élet elnyeréséhez szükséges érdemeiről sem. Valami más történik: meghasad, felszakad a szíve [...]. Ha a kérdés így szólt volna: Vajon a samaritánus is felebarátom? Úgy az adott helyzetben a válasz eléggé egyértelműen: »nem« lett volna. Ám Jézus most feje tetejére állítja a dolgot: *a samaritánus, az idegen teszi felebaráttá önmagát és megmutatja nekem: belülről kell megtanulnom, hogy felebarát legyek, és megmutatja, hogy a választ már magamban hordozom.* Olyanná kell lennem, aki szeret, akinek a szíve kész a megrendülésre mások ínségének láttán.”

Meglátni anélkül, hogy továbbhaladnánk, megállítani elfoglaltságaink miatti rohanó lépteinket, hagyni, hogy a másik élete, bárki legyen is az, a szükségleteivel és szenvedéseivel meghátsa szívünket. Ez egymás felebarátaivá tesz bennünket, igazi testvériséget szül, falakat és kerítéseket dönt le. És végül a szeretet teret ad, erősebbé válva a rossznál és a halálnál.

Szeretteim, tekintsünk Krisztusra, az irgalmas samaritánusra, és halljuk meg ma is az ő hangját, mely mindannyiunknak mondja: „Menj, és te is hasonlóképpen cselekedj!” (Lk 10,37).

Magyar Kurír

Az organikus pedagógia szívetől a mi szívünkig

Vagyunk egypáran, akiknek a közelgő téli időszak nem a kedvenc évszaka.

Ez az év sötét fele. Betegségek. Rosszkedv. Legszívesebben téli álmot aludnék... Szívesen kihagynám például a karácsonyi készülődést, amikor minden más időszaknál hűs-ba vágóbban érzékelhető a világban a tömegemberség áradata. Szívesen megúsznám a szilveszteri kötelező heje-huját, aztán meg január-februárban a farsangi időszak báljait, amikor gyakran csak erőltetjük a jókedvet és a bulikat, de amely az édesanyáknak sokszor csak a jelmez-készítéssel járó nyugót jelenti. Végül pedig két olyan ünnep keretezi ezt az időszakot, amikor a leledurváb-

ban élnek vissza a szívecske szimbólummal: ez a karácsony és a Valentin nap.

Persze mi, organikus pedagógusok, igyekszünk úgy alakítani az adventünket és a karácsonyi ünneplésünket, hogy ne egy elkent, színes-szagos „szeretet-ünnep” legyen a fogyasztással a középpontban, hanem Jézus születése. Már az is lázadás egyébként, hogy mi adventet tartunk, és nem – az akár már szeptembertől beköszöntő – Christmas season-t... Az adventi naptárba nem kis csokikat rejtünk, hanem lelki feladatokat, kis jófélételeket. A mi karácsonyi tervező naptárunk – ellentétben azokkal, amik a plázákban, női magazinokban kaphatók, és tele vannak pipálandó listákkal, így szinte a mechanikus gondolkodás jelképei lehetnének – inkább lelki napirendet tartalmaz, hogy valóban „a belső legyen az első”, amint egy schönstatti család ikonikus jelmondata fogalmaz.

Vagy a már többször is emlegetett schönstatti édesanya zseniális mesterfogását alkalmazzuk, aki decemberben nemes egyszerűséggel lemondja a család összes különórát. Van, aki nem is

24-én este ajándékozza meg a családban a gyerekeket: az Jézus ünneplése, imádsággal, családi együtt-léttel, és csak másnap emlékeztetik egymást ajándékokkal arra az Ajándékra, amit mindnyájan kaptunk Tőle. A Valentin-napot pedig a házasság hetévé alakítjuk Egyházunk bölcsessége szerint, és a hűséges, tartós első szerelmet ünnepeljük.

A mi karácsonyi tervező
naptárunk lelki
napirendet tartalmaz.

Amikor megtaláltuk az óbudavári kápolnánk nevét (jobban mondván minket talált meg a kápolnanév, azaz a szentélyünk eszménye), egy csodatévő erszénykéhez hasonlítottuk azt, amibe a Szűzanya minden nyitogatáskor belerejt számunkra egy ajándék aranyérmét: azaz egy erőt adó értelmezést. (Tessék csak visszakeresni! Amúgy is újra és újra találhatunk muníciót az újságunk régebbi számaiban... Oázis 2024 tavasz, 23. oldal.) A „szívtől szívig” kifejezés most pedig mintha az „egymásba írt szívek” szentélynév átfogalmazása lenne. Lássuk hát az előttünk álló hosszú téli időszakról szóló „zsebpénzünket”!

Hétköznapi szóhasználatban gyakran szembeállítjuk a szívet a fejjel: az érzelmek helyét az értelemmel. Maga Kentenich atya is gyakran használja az érzelmek központjaként a 'szív' szót. (Például itt: „Attól kell ma félni, hogy a hit gyökerei túlságosan függve maradnak a fejben és nem nyúlnak le a szívbe.” D. M. Schlickmann: *Rejtett évek*.)

Ámde bibliai értelmezésben a 'szív' ennél sokkal többet jelent: az egész személyiséget, az egész embert szimbolizálja, a személy teljes, mindent felölelő valóságát testtel-lélekkel-értelemmel együtt. Nem lélek és test és szellem és értelem egymás mellé rakásából származó mechanikus egységnek tekinti az embert, hanem ugyanannak az egyetlen organikus egésznek, amit szemlélhetünk a test, vagy a lélek, vagy éppen az értelem szempontjából is. Szívtől szívig, azaz: teljes személyiségtől teljes személyiségig. A *szívtől szívig* húzódó kapcsolat ebben az értelemben nem azt jelenti, hogy nem(csak) az akaratommal szeretlek, hanem még ráadásul kedvellek is, rokonszenves is vagy nekem. Hanem azt is jelenti, hogy teljesen el- és befogadlak, magamba írlak, mindenestül, szőröstül-bőröstül. Hm. Ez így már hősiebbnek tűnik, ugye? Például téged, házastársam, elfogadlak bosszantó tulajdonságaidkal együtt... Vagy bogaraidkal együtt. Vagy kényszeres rendmániáddal, vagy éppen rendetlenségeddel együtt. Idegesítő okoskodásoddal, ingadozó hangulataiddal együtt. Vagy téged, neveltem, elfogadlak időhúzásoddal együtt. Hisztijeiddel, kaktusz-viselkedéseddel együtt. Vagy akár (átmeneti) képernyő-függéseddel együtt. Vagy szeretem saját magamat az önnevelésben le nem csiszolható gyengeségemmel együtt. Belső sötétségeimmel együtt... (És ki-ki sorolhatja még a saját elfogadnivalóit.)

Az Organikus Pedagógia *ugyanezért* organikus. „A szerves gondolkodásmód az életben szervesen összetartozó dolgokat, mint például személy és közösség, természet és természetfeletti, eszme és élet, mindig egységben látja és kezeli.” (A fentebb idézett műből.) Az organikus – azaz szerves – gondolkodásmód az az alapanyag, amelyből az Organikus Pedagógia kerekét kifaragták. Úgymond szerves gondolkodásból van a „szíve” az Organikus Pedagógiai rendszernek.

Amikor tehát organikusan – szerve-
sen, élően, nem szabályosan, hanem
élettelen – gondolkodunk valakiről,
akkor az Organikus Pedagógia leg-
közepében vagyunk.

Ha a mechanikus „mindent-tökele-
tesen-kipipálva” helyett megfigye-
lem, mi esne most jól a neveltem-
nek: máris organikus vagyok. Ha az
elvárásoknak való megfelelés helyett
irgalmasan laza vagyok: máris orga-
nikusan cselekszem. Ha a „mert-így-
szoktuk” helyett a „mert-szeretlek”
vezérel: máris organikusnak tartha-
tom magam. Az élettelen legyünk
kapcsolatban, és ne szalasszuk el az
alkalmakat arra, hogy *egymással
kapcsolatban* lehessünk.

Kentenich atya arra buzdít minket,
hogy az aktuális lelki napirendünk-
höz lehetőleg válasszunk egy kis ké-
pet, szimbólumot, ami az adott idő-
szakban könnyen eszünkbe juttatja a
fókuszot. Habár mint fent láttuk, ez a
téli Oázis szám hosszabb időszakot
ölel fel, és nemcsak a karácsonyt, ha-
nem a farsang, a Valentin-nap, a
nagybőjt kezdete is beletartozik,
mégiscsak egy karácsonyi szimbólu-
mot használok most: a fényfüzért.
Bevallom, nagy kedvencem a fényfü-
zér, még ha olykor giccsesre (vagy
ugrálósra) sikerül is. Született piro-
mániásként már a gyertyákért is ra-
jongok, de az egyre jobban elszaporo-
dó fényfüzéreket, vagy ahogyan idegen
nyelven nevezik: tündérfények telje-
sen elbűvölnek.

Sőt, a covid idején elterjedt, hogy sok háznál sokáig kint hagy-
ták a fényfüzért: talán, hogy legalább az szerezzon egy kis örö-
möt (talán lustaságból, de sebj...). Van, ahol egész évben fönt
hagyják, hogy ne kelljen újra föltenni.

Manapság a régebbi soros kapcsolású füzérek helyett, amik tel-
jes egészében kialszanak, ha egy lámpa elromlik, inkább pár-
huzamos kapcsolású rendszereket készítenek, ahol ugyebár ki-
csit zavaró lehet, hogy egyik-másik lámpácska nem világít, de
nem az egészet teszi sötétté. Tessék csak átgondolni: ez aztán a
lelkiélet, a kapcsolati háló szimbóluma!

Így hát téli kis eszményem karácsony után is a „lelki
fényfüzér” lesz. Igyekezni akarok, hogy minden ne-
veltemre (magamat is beleértve) organikus gondol-
kodással tekintsek, és „megszereljek” vagy elviseljek
minden olyan hibát – például idegesség, figyelmet-
lenség –, ami a köztünk lévő kapcsolatban zárlatot
okoz.

Ezt a lelki fényfüzért tényleg kint hagyhatjuk az év
egész sötétebb felében is!

Út a szívükhöz

.....
...vágunk igazán mély
kapcsolatban élni.
.....

Az utóbbi időben az olvasmányaim jó része arról szól, mennyire vágunk igazán mély kapcsolatban élni. Ezek számomra megnyugtatóak és meg is erősítenek: lám, ez a legigazabb vágunk, igazából mindannyiunknak. Ennek kapcsán gondolkodtam el azon, hogy persze szép-szép erről olvasni és elmélkedni, de a valóság sokszor nem ennyire egyértelmű. A türelmetlenség, a napi feladatok, a jövő miatti aggodás elaprózza a figyelmünket, és azt veszem észre: nehezebb a másik felé fordulnom. Pedig az én szívemtől a gyere-
kem szívéig csak akkor nyílik út, ha én teszem meg az első lépést.

Nekem például egészen elképesztő felfedezés, hogy a kisgyerek, aki függ tőlem, belőlem nő ki, táplálkozik és teljesen rám (és persze a férjemre) van hagyva, lassan cseperedve már nem kapaszkodik ennyire egyértelműen belém. Itt jön a képbe a kapcsolat komolyan vétele és annak tudatosítása, hogy el kell jutnom az ő szívükig is. A szívemmel.

Ennek a legszebb módja szerintem egyszerűen az, ha megfigyelem a gyereket, és az ő személyes és neki kedves módján kapcsolódom hozzá. Annyi út van a másikhoz: van, akivel könnyű társasozni, van, akivel ki kell menni a kertbe, van, akivel el kell menni biciklizni, vagy együtt sütni valamit. Nekem szülőként az egyik legnagyobb élményem felfedezni ezeket a személyes, csak kettőnknek szóló utakat. Hogy aztán ezeket használva úgy tudjak jelen lenni az életükben, hogy a gyerek észre sem veszi talán benne a „tudatosságot”.

Élvezem ezt a korszakot, ahogy állandóan tanuljuk egymást. A lassan kiskamasz korba érő gyerekek bőven tartogatnak meglepetést. A másik tapasztalatom, hogy könnyebben megy a rájuk kapcsolódás, ha a férjemmel a szívünk előbb van összekötve. Nekem ez mindig a legfontosabb kapocs, minden más csak utána jön – a gyerekek is.

Jó útkeresést és találkozásokat kívánok mindenkinek ezekre az őszi és téli hosszú estékre! ☺

Örömeink

Alföldi Nelli és Kopos Andrej

Mester Bori és Orosi Áti

Gál Anna és Nyitrai Gergő

Odor Diána Krisztina és Dr. Gyurok Gergő

Tersztyánszky Flóra és Geiger Miki

Alföldi Cleo Camille

Rajna Tádé

Bene Blanka Mária

Ha ti is szívesen megosztjátok
velünk örömeiteket, küldjétek el
az oasis@schoenstatt.hu-ra!

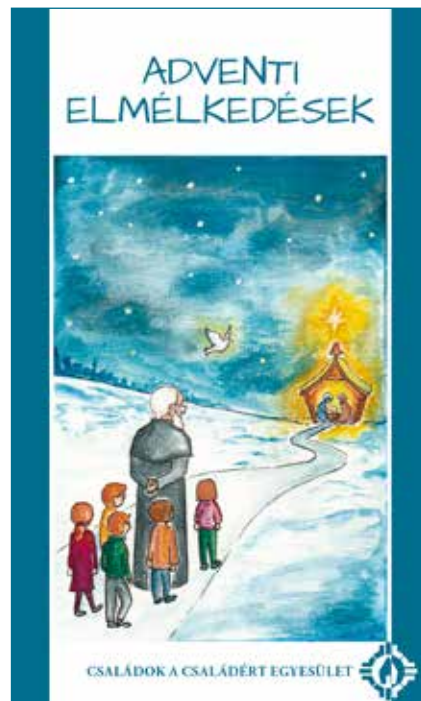
Adventi elmélkedések

Részletek Kentenich atya Milwaukee-ban, a Szent Mihály templomban tartott vasárnapi prédikációiból (1962–1963).

December 1.

Naponta bátran újramezdeni

A liturgikus év egyházi szertartásait figyelmesen szemlélve láthatjuk, hogyan változik a feszültség és a megnyugvás, illetve a túlsorduló élet az évközi időszakokban. Ha még közelebbről nézzük, láthatjuk, hogy minden, amit gondolunk és érzünk, minden, amit kívánunk, és amire vágyunk, megjelenik a liturgikus időszakokban. Ideje van a nagy öröme, és ideje van a mély bánatnak és az izzó vágyakozásnak is.

Az adventi időben az Egyház emlékeztetni szeretne minket arra, hogy az igazi és egészséges szentség abban áll, hogy minden nap merjünk bátran újramezdeni. Schönstatt Család tagjaként nagyon komolyan törekszünk arra, hogy a belső életünk – élet Istennel és Istenért – kiviruljon. Ugyanakkor fájdalmasan megtapasztaljuk belső életünk rettenetes következtelenségét. Milyen féktelen viharok kavargják fel gyakran lelkünket! Ma lelkesek vagyunk, és holnap?

Assisi Szent Ferenc halálos ágyán így könyörgött rendtársainak: „Most végre kezdjük el!” Ez a megújulási vágy legyen meghatározó a mi életünkben is!

Miért van szükségem bátorságra ahhoz, hogy naponta újramezdek?

Csorba

Sokan, ha meghallják azt a szót, hogy belsőség, érdeklődve tágabbranílik a szemük és elkezdenek gondolkodni azon, hogy milyen izgalmas dolgot lehetne kihozni belőle. Persze az sem ördögtől való dolog, hogy a máj, a tüdő, a gyomor töltelékként vagy töltökként folytassa pályafutását az eredeti funkciójának megszűnése után, de igazán nagy dolog akkor születik, ha önállóan készülnek el ezek az alapanyagok.

És nyilván vannak olyanok is, akiknek borsódzik a hátuk a szalontüdő vagy a pacal szavak hallatán, de most velük sajnos kevésbé tudunk együttérzően foglalkozni, inkább fordítsuk figyelmünket a marhagyomor egyik nagyszerű elkészítési módjára.

Körülöttünk sok nemzet élvezi a pacalt különféle formában, levesek, részták, saláták, sütek fő eleme is lehet. Származhat birkából, sertésből is, de amiről most írni szeretnék, az a feltehetőleg török eredetű, a balkánon keresztül Erdélybe beszivárgott és hatalmas népszerűségnek örvendő marhagyomorból készült pacalleves, román néven ciorbă de burtă (~csorbă de burtă).

Jómagam bármikor, amikor Erdélyben járok, naponta megeszem egy

pacallevest. Van, hogy kettőt is. Nem tudok betelni vele, képtelen vagyok megenni. Egyre jobbakat találok, van, hogy egy helyre többször is visszamegyek, sokáig tartja magát az első helyezett, és aztán van, hogy hátrébb kerül, mert rábukkanok egy még jobbra. A lényeg, hogy a leves finoman, lágyan krémes legyen, emlékeztessen a vasárnapi tömör, zamatos húslevesre, de határozottan érződjön, hogy pacalból van, legyen a lének vastagsága, de ne habarás adja ezt meg, hanem a pacal kollagéneje, az alapot adó jelentős mennyiségű velőscsont, illetve a dúsításhoz használt tojássárgájával kevert tejföl. És persze legyen egy kicsit ecetes és nagyon fokhagymás.

Kezdjünk is bele: bő 1 kg velőscsontot főni teszünk kb. 3 liter vízben, és 10 perc forralás után lehabozzuk, ekkor hozzáteszünk 1 fej hagymát, 2-3 szál sárgarépát, 1 szál petrezselyemgyökeret, egy kisebb zeller felét, szemesborsot, sót, 3-4 gerezd fokhagymát, 4 levél babért, és nagyon alacsony lángon pötyögtetjük közel 1,5-2 órát. Ha már szép, ízes a levünk, kivesszük a puhára főtt zöldségeket, a csontokat, a levet pedig leszűrjük és forró vízzel kiegészítjük 3 literre. Ez utóbbiba tesszük bele az 1 kg konyhakész, csíkozott pacalt, és puhulásig főzzük. Amikor kész, akkor a főtt zöldségeket a hagyma kivételével egy blenderbe (turmixgép) tesszük, rámerünk a léből néhány merőkanállal, teszünk bele még 2 gerezd friss fokhagymát, és az egészet hosszan nagyon simára keverjük. Beletöltjük a levesbe, majd 3 tojássárgáját és egy nagy pohár tejfölt alaposan összevegyítünk, majd hőkiegyenlítve, többször kisebb adag levest belemerve elkeverjük, és a tűzről lehúzott edénybe öntjük. Ezután még néhány percig melegítjük, forraljuk a levest, és almaecettel ízesítjük. Tartalmas, nagyon finom leves, a porckorong tablettát messze felülmúlja, friss kenyérrel, tejföllel, ecetes csípős paprikával tálalva önmagában is laktató eledel. Egy korsó friss sörrel és elégedett sóhajjal lehet igazán lekísérni.

Gyerekszój

A lányok nem szeretnek fésülni, mert mindig húzza a hajukat a hajkefe. Vettem nekik egy „magic brush” nevű hajkefét, ami elvileg nem húzza a hajat, de még attól is visítotak, hogy húzza.

Anya: – Lányok, én kifésültem a Balatonos hajamat a magic brushsal, nekem egyáltalán nem fáj, hogyhogy nektek igen?

Beki: – Anya, neked azért nem fáj, mert rajtad már kijött négy gyerek!!!!

Épp a Sivatagi show-t nézzük, ahol a dögkeselyűk egy elhullott állaton vitatkoznak. Kitért szárnnyal ugrál egyik a másik felé, hogy eljessze őt.

Juli: – Ő most azt szeretné, hogy valaki megölelje?

Juli valamint nagyon nevetett, alig bírta abbahagyni.

– Jaaaj, annyira kell nevezném, hogy mindjárt sírok! ...nem, nem bírok sírni a nevetéstől!

Kislányommal (2,5) ülünk a kanapén és beszélgetünk arról, hogy nemsokára elmegyünk négyesben biciklizni. Mire ő:

– Nem, csak anya, Fülöp és Lili megy. Te itt maradsz.

– És én mit csináljak addig, amíg ti bicikliztek?

Körülnéz a játékokkal borított napalinn:

– Te addig rakj itt rendet!

Szerzői megjegyzés: végül azért négyesben bicajoztunk ☺

Apukája születésnapján kislányunk nem bírja már a sok titkot...

– Képzeld, Papa: süttöttünk neked almás pitét!

– Psszt, ez titok!

– Neeem, a fagyí a titok!!

Juli imádkozik:

– Mi Atyánk, aki a meggyekben vagy (...) Amint a meggyben, úgy a földön is.

Kisfiammal beszélgetünk az evezős táborban.

– Tudod, amikor bejelentkeztél a pocakomba, először nagyon megrémültem. De aztán amikor kibújtál, már nagyon-nagyon örültem neked!!
– De Anya! Én nem is a pocakodból bújtam ki, hanem a sátorból!

Kislányommal (2,5) beszélgetünk az autóban egy ismerős családról, ami a következő párbeszéddel zárul:

– Szeretem az Olíviát.

– Én is szeretem.

– Nem, te apát

A buszon utazva azt beszéljük, hogy miket szabad / nem szabad csinálni, hogyan kell „illendően” utazni.

Kislányunk tőri a fejét, majd aggodalmasan megkérdezi:

– De Mama... Vakarózni szabad?

– Guffi, ez a rajz tetszik neked?

– Aha.

– Nem aha, hanem ÜHÜM!

A családnapos szезон augusztusban is dűbűrgűtt még: az apostoli hét, az Ég-felű imakűnyvvvel foglalkozűű hét, az életet Kentenich atya szűvegeivel tapogató atyaszemináriumi hét, a schönstatti meditációs imaműdot kűrűljárűű Fényedben élni hét és egy-egy családakadémiai évfolyam, illetve szűvetségi régiűű hete mellett a klasszikus családnapiok is folytatűűdtak. Nagyon szép volt a párhuzamos csoportok egymást elfogadó érdeklűűdése. Gazdagíthatjuk egymást – összefonűűdva a szeretetszűvetségben és a nűvekedés utáni vágyban.

A tihanyi atyáknak és Jűzsef atyának is nagyon hálásak vagyunk a hűséges szentmiseszolgálatban való kitartásért. A ministránsok tanulhattak Gellért atyától és pirospontokat gűűjtűűgethettek Jűzsef atyától.

Pár napra német szűvetségi vezetűű házaspárok is meglátogatták kelet-eurűűpai kűrűűtjukon a Magyar Schönstatt Kűzpontot, hogy érzékelhessék az itteni életet. Régiűűs, gyerekbarát Veni Sancte keretűűben áldást kaptak az ovis- és iskolatáskák, ezzel az őszre vidáman hangolűű programmal zárult a kűpzházi augusztus.

A szeptemberűűnk is mozgalmas volt: több tantestűűlet váltotta egymást diák-seregekkel: erdei iskolás negyedikesek és egyetemi kollégiumi diákok is tűűl-tűűttek néhány napot Óbudaváron. A Tábűűr-hegy élműűny minden korosztályt megérűűntett, szinte ugyanazokkal a szavakkal sóhajtott fel tanár és diák: „én innen nem megyek el...!”

A végűűsűűk, illetve az egyetemista korosztály számára meghirdetett IT, vagyis Ifjűűsági Találkozűű szeptember harmadik hétvégéjűűre kerűűlt. Az ifjűűság lendűűlete sugározta be a tereket. Csodálatos napsűűtésben ünnepi szentmisével zárult a rendezvűűny. Szerencse, hogy a búcsűűajándék pont schönstatti logűűs napszeműűveg volt.

Folytatűűdott a Tűűkűűrkűűpűűs, a kűűzűűpiskolások számára szervezett lelki napok és sokan vettek részt a „Szeretetszűvetség a mindennapokban” tematikus hétvégén is.

Pannonhalmárűűl a 12. A osztály tűűltűűtte nálunk a lelki napját október elején, majd egy budapesti plébánia családkűűzűssége jűűtt el, hogy egy óbűűdavári

A Tábűűr-hegy élműűny
minden korosztályt
megérűűntett.

hétvégén erősítsék házasságukat, összetartozásukat. Iulian atya is a Tábor-hegy élményt idézte fel a prédikációban a házaspárok útját is végigjáró csoport búcsúszentmiséjén.

Bár a Schönstatt Család zsinatának szervezését megnehezítette az október 18-i munkanap, így is szép számmal gyűltek össze a zsinati atyák és anyák, hogy egyrészt együtt ünnepeljék mozgalmunk születésének 111. évfordulóját, másrészt, hogy közösen tartsák a kezüket a kor pulzusán, fülüket pedig Isten szívében.

Három új alkalmazott serénykedik Óbudaváron a szép, tiszta környezetért és a vendégek ellátása érdekében. Köszönjük Mónikának és az új kollégáknak: Reninek, Bettynek és Árminnak, hogy törekednek az igényes munkára! Örömmel fogadjuk a vendégek pozitív visszajelzéseit, segítő meglátásait és iparkodunk tovább!

Az „A” épület jó ütemben készül: október végén az ácsok el tudták kezdeni a tető építését. Nagy örömmel fogadtuk Soltész Miklós államtitkár úr látogatását és ígéretét az építkezésünk további támogatására.

Csodaszépen nyílnak a Mária-kert virágai s különösen a halottak napjára virágba boruló krizantémok a recepció előtt. Öröm, hogy kedves halottaink hitünk szerint kapcsolatban maradnak velünk és odafentről még többet tesznek a Schönstatt Családért – csak tegyük meg mi is az utat feljűk: szívtől szívig.

Szeretetszövetség a hétköznapiakban

Nagy izgalommal jelentkezünk egy nyári óbudavári hétre még februárban, de első körben várólistára kerültünk. Ennek ellenére remény volt a szívünkben, főleg azért, mert a tavalyi évben a harmadik gyermekünk születése miatt nem jelentkezünk, és már nagyon hiányzott a lelki feltöltődés, amit a korábbi alkalmakkor mindig megéltünk. Mikor elérkezett a vágyott hét kezdete, aznap is figyeltem az e-maileket, hátha bekerülünk a várólistáról, de végül nem így történt. Elsőre csalódottságot éreztem. A férjem bátorított, azt mondta: ne aggódj, lehet, hogy a Szűzanya valami jobbat tartogat nekünk! Nem sokkal később kaptuk a hírt, hogy lehet még szeptemberben egy hétvégre jelentkezni, ami bár rövidebb időtartamú, de ezek is jó alkalmak szoktak lenni. Habozás nélkül jelentkezünk a „Szeretetszövetség a hétköznapiakban” című hétvégre. Ekkor még nem is sejtettük, hogy a Szűzanyának mekkora tervei vannak velünk!

.....

...a Szűzanyának
mekkora tervei
vannak velünk!

.....

Az utazás előtt egyre többet gondoltunk a hétvége témájára. Mi még nem kötöttünk szeretetszövetséget, de egyre jobban érdekelt minket, hogy ez pontosan mit is jelent, hogyan működik. Az indulás kicsit más volt, mert most a nyári szünet helyett az óvodából, munkahelyről kiszakadva indultunk. A gyerekek fáradtak voltak, nem értették, hova ez a rohanás, de mi a férjemmel, már út közben éreztük a megnyugvást, hogy jó helyre megyünk, és így könnyebb volt venni az akadályokat.

Jó volt újra megtapasztalni, hogy bár senkit sem ismertünk, mégis mindenki hamar meg tudott nyílni. Volt egy közös cél: a hitből fakadó lelki és erkölcsi megújulás. A rövid idő ellenére sok elgondolkodtató, mély előadást hallhattunk és hasznos tanácsokat kaptunk. Sokszor felidéződött bennünk a négy évvel ezelőtti első résztvevős hetünk is. A második nap jött a fordulat számunkra, amikor az egyik előadó megkérdezte a férjemet, hogy szeretnénk-e szeretetszövetséget kötni.

Különösen hálás voltam, amiért őt kérdezte, mert az én szívem már hajlott e felé, de szerettem volna, hogy a férjem legyen megszólítva és ne énmiattam történjen. Mikor férjem odajött hozzám elújságot, hogy van lehetőségünk szeretetszövetséget kötni, átbeszéltük a nagyszerű rávezetőket, amiket az előadások alatt hallottunk és az ebből fakadó érzelmeinket, gondolatainkat:

Jézus és a Szűzanya türelmesen vár ránk. Nem a már tökéletesekre vár a Szűzanya a szeretetszövetségben, hanem a megkötés után egy szép, lassú folyamat kezdődik el vele, ami az életszentséghez vezet.

Nem a tökéletességünket, hanem a szívünket ajándékozzuk a Szűzanyának. Engednünk kell a magunk egojából és hagyni, hogy a Szűzanya formáljon bennünket. Az életünk során pedig nem mindegy, hogy a nehézségekkel egyedül, vagy a Szűzanyával együtt küzdünk meg! Hagyjuk, hogy történjen a Jóisten akarata és még a nehézségekben is erősödni tudjunk. Lássuk meg minden nehézségben a jót, az Isten tervét.

Ezek a gondolatok ráébresztettek minket, hogy nincs mire várnunk! Még aznap az esti mise keretei között egy másik családdal az oltárnál megkötöttük a Szűzanyával a szeretetszövetségünket. Megható volt kint állni gyermekeinkkel együtt. Az izgalmak mellett nagy megnyugvást is éreztem, hogy soha, sehol, semmiben nem vagyunk egyedül!

Hálásak vagyunk a Szűzanyának, amiért végül erre a hétvégére hívott minket, ezzel is megmutatva, hogy a Jóisten tervei sokkal jobbak és nagyobbak, mint mi azt gondolnánk!

Első schönstatti régiós napunk – egy szívből jövő találkozás

Október végén megtartottuk az **első schönstatti régiós napunkat**, amelyre a **Balaton–Nagykanizsa–Nagyatád–Kaposvár** körzetből érkeztek a családok. Összesen **13 házaspár, 20 gyerek és egy lelkes gyerekvigyázó csapat** vett részt ezen a vidám, tartalmas délutánon.

A nap hangulata már az első percektől családias és felszabadult volt. Jó volt újra találkozni, új embereket megismerni, beszélgetni, együtt nevetni, és

érezni, hogy mennyire jó ehhez a közösséghez tartozni, hasonló értékrend mentén élni.

Különleges élményt adott **Szeifert Zsófi és Máté tanúságtétele**, amelyben őszintén megosztották velünk, hogyan éltek meg életük egy nehezebb időszakát. Zsófi egy megrendítő, mégis reményt adó képet hozott: azt mondta, volt idő, amikor úgy érezte, **olyan, mintha egy sebes sodrású patakban sodródna a zuhatag felé**. Kapálózhatott volna, úszhatott volna az árral szemben – de semmire sem ment volna vele. Ehelyett **megtanult bízni**: nem erőlködni, hanem hagyni, hogy Isten sodrása vigye tovább. Ez a bizalom, ez a ráhagyatkozás mélyen megérintett mindannyiunkat.

A délutánt egy **vidám ismerkedős játékkal** kezdtük, ami sok mosolyt és nevetést hozott. A gyerekek a felnőtt program közben játszottak, és egy nagyot bújócskáztak ezen a borongós, de kellemes őszi délutánon. Végül **egy finom vacsorával és közös sütizéssel** zártuk a napot – méltó lezárásaként egy igazán tartalmas, szeretettel teli együttlétnek.

Ez az első régiós napunk megerősített bennünket abban, mennyire fontos és életető, hogy időről időre **összegyűljünk, megosszuk egymással életünk örömeit és kihívásait**, és közösen tápláljuk a hitünket. Már most várjuk a következő alkalmat! ♥

.....

...mennyire jó ehhez
a közösséghez tartozni,
hasonló értékrend
mentén élni.

.....

Zsinat

2025. október 17–19-én gyűlt össze Óbudaváron a Magyar Schönstatt Család zsinata.

Pénteken szentmisével kezdtünk, majd Gertrúd-Mária nővér vezetésével egy Kentenich atya szöveget dolgoztunk fel, hogy az ő gondolatai alapozzák meg az együttlétünk légkörét és gondolkodásmódját. Julie nővér és a fiatalok segítségével egy nagyon szép esti imával zártuk a napot.

Szombat délelőtt vendégünk volt Soltész Miklós államtitkár, aki hamar ott-hon érezte magát nálunk. Elmondta, hogy ő is látja gondviselést ebben az óbudavári építkezésben, a támogatási lehetőségekben, az áldozatokban, az önkéntes munkában és adományokban. A délelőtt folyamán volt egy előadás a Schönstatt nemzetközi vezetősége által szorgalmazott szabályzat megalkotásáról, amely az új mozgalomvezetőség megalakulásának módját írja le.

Szó volt Óbudavár küldetéséről is, amelyhez a megnövekedett infrastruktúrával még több lehetőséget kaptunk. A Schönstatt szentélyek hivatása szerte a világon az, hogy ott mindenki felfedezze a személyes eszményét, és erőt merítsen Istentől a alkotott tervéből, megerősödjön abban, és megtanuljon szeretni.

Ezután következett a közösség felelős vezetőinek a beszámolója a rájuk bízott területről, annak életéről és mozgásairól. A hallottak feldolgozása mindenki számára jóleső házastársi beszélgetéssel és sétával kezdődhetett, majd kiscsoportban folytatódott.

Az összegyűlt értékeket és kifejezéseket csoportosítva és szűkítve végül az „atyatelefontól” is ismerős mondat lett a jelmondatunk:

MÁRIA VISZI VÉGBE AZ ÁTALAKULÁS CSODÁJÁT

Mi minden van ebben a mondatban?

A schönstatti kápolnák kegyelmei: az otthonosság, a lelki átalakulás és az apostoli gyümölcsözőség. Ezek közül a második került most a középpontba ebben a jelmondatban.

Válasz ez a jelmondat a házasságokban, családokban, közösségekben, országok között kialakult feszültségekre, konfliktusokra, hiszen átalakulás és Istenre való ráhagyatkozás nélkül nincs elmozdulás a holtpontról, nincs gyógyulás, nincs béke és kiengesztelődés.

Válasz a közösségünkben jövőre bekövetkező új kezdetre, hiszen új vezetőség alakul, új lehetőségek nyílnak az új házak megépülésével.

A jelmondat utal a kánai menyegző csodájára: szükség van a mi önzetlen aprómunkánkra, a belső átalakulásért végzett kemény munkánkra, és Mária közbenjárására, hogy megtörténhessen a csoda, ami emberi erővel lehetetlen. „Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk!”

Gertrúd-Mária nővér az *Égfelé* imakönyvből idézett a zsinatot záró összefoglalójában: „A Te képedben akarunk tükröződni és szeretetszövetségünket újból megpecsételni. Tégy minket mindenben magadhoz hasonlóvá, építsd általunk mindenhol Schönstatt birodalmát.”

„Küldetésünk van”, ahogy a Házaspárok útja IX. állomásánál is olvassuk, a jelképe ennek az állomásnak az égő gyertya: örömmel világíts!

Eszköznek lenni küldetés, melyhez szilárd személyiségekké kell válnunk szintén Mária közbenjárására átalakulva. Így gyengeségünk erőforrássá válik. „Ilyen vagyok” – elfogadva magamat, ahogy vagyok. Szent Pál szavaival: amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős.

Kentenich atya áldozás utáni imáinak szavaival: „Híven imádlak Téged, eszközül ajánlom föl magam. Nem tartok magamnak visza semmit, a Te dicsőséged az, ami engem boldogít.”

Az új jelmondat örömét, nyugalomát és kegyelmeit kívánjuk minden schönstatti családnak és az egész Schönstatt Családnak szeretettel!

.....

Mária viszi végbe az átalakulás csodáját.

.....

SURSUM CORDA

Lelkigyakorlat házaspároknak

A „Sursum corda” egy nagybőjti lelkigyakorlat házaspárok számára, amely az „Exodus” és a „Fiat” inspirációjára tavaly indult első alkalommal a Schönstatt lelkeség szervezésében nemcsak schönstatti házaspároknak.

A lelkigyakorlatot a házaspár közös elhatározással, együtt végzi. Ők egymás számára a „kötéltársak”. Nagybőjtben ez a közös lelki út felkészülés húsvét ünnepére, és meghívás arra, hogy a házastársi egység és szeretet elmélyülhessen, megújulhasson: a feltámadás öröme átjárhassa a házastársi szeretetet és beragyogja a családot.

A lelkigyakorlat alatt a házaspárok „nagybőjti elhatározásokat” tesznek, amelyhez segítséget, ötleteket kapnak, és amelyek a testet-lelket Isten felé és a nagyobb szeretet felé fordítják. A nagybőjt minden napja része a lelkigyakorlatnak. Ehhez naponta lelki és gyakorlati impulzusokat, elmélkedésre és közös beszélgetésre alkalmas szövegeket, szentírási részeket és ajánlott imádságokat kap minden résztvevő. A lelkigyakorlatban elsődleges a házaspárok közös útja, de lehetőség van házaspárokból álló (elsősorban online) csoport-hoz is tartozni, akik heti egy órában egymást támogatják, erősítik.

A tavalyi résztvevőktől:

„A mindennapi anyag minden nap nekünk szólt, mintha nekünk íródott volna. Reflektált örömeinkre, nehézségeinkre, hiányosságainkra, fájdalmainkra, bűneinkre. Erősítő volt a tudat, hogy rajtunk kívül nagyon sok házaspár végzi naponta. Jó házaspári beszélgetésekre és imára ösztönzött bennünket. Húsvét után újra kezdtük, annyira sok és mély mondanivalója volt. Másodszorra is sok újat adott. Igazi kincsbánya volt számunkra. A Szentlélek friss szele fújt át a tanításokon, egyben megérezttük háziszentélyünk erejét,

és az otthonosságot (az imában is). A szerető Isten megmentő kegyelme ragyogott ránk. Ahogy Kentenich atya imádkozta: „halk, erős, hétköznapi szentséget éleszt boldog családi egységben.”

„Nagyon szuperek és tartalmasak voltak a szövegek, néhány téma nagyon megérintett minket, (pl.: eszménykép, megbocsátás), s bár nem jutottunk mindegyiknek a végére, és a feldolgozásra sem mindig jutott elég időnk, de mindenképp elő fogjuk még venni ezeket a témákat. Az online kiscsoportban többen hangsúlyoztuk, hogy milyen jó házaspárként együtt menni ezen az úton, a vállalásainkat magunkra szabva. Érdekes volt látni, hogy a Jóisten mennyire kiegészítette ezeket néha könnyítve, vagy épp nehezítve a pályát. Több egyénileg vállalt feladat/lemondás a házastársunknak esett igazán jól! A kötéltársi szerepbe is bele kellett jönni, megéltük, hogy ha lazultam, a társam feszült. Megfogalmaztuk, hogy ennyire tudatos nagybőjti készülletben régóta nem volt részünk. Egy közös, kettesben töltött napon az volt az érzésünk, hogy most a mély dolgokkal tisztában vagyunk egymással, így inkább a lazább témákról beszéljessünk. Máskor ez fordítva szokott lenni.” 😊

.....

Ők egymás számára
a „kötéltársak”.

.....

A lelkigyakorlat
2026. február 18-án,
hamvazószerdán indul.

Jelentkezési határidő:
2026. február 14.

Bővebb információ
és jelentkezés:

<https://csaladok.schoenstatt.hu/lelkigyakorlat>

KH 50/2.

Második éve érezhetjük "sajátunknak" a budapesti Közösségi Helyünket, még 48 évig biztosan a miénk. A két év alatt megannyi program, találkozó, lelki felüdülés színhelye lehetett. 2023 októberéig a KH-t leginkább csak az ifjúság használta, most két évvel később, még mindig a fiatalok fordulnak meg nagyobb többségben. Az utóbbi időben már több olyan program valósulhatott meg, mely házaspároknak szólt, például nagyböjti lelkigyakorlat, keresztút, vezetőségi találkozók, családcsoporthoz, segítő beszélgetések, valamint külföldről is több alkalommal fogadhattunk vendégeket.

.....
...szükség lenne egy
támogató... közösségre.
.....

A 18-ák megünneplése, vagyis a szeretetszövetségünk megújításának gyakorlata egyre népszerűbb, július és augusztus kivételével minden hónapban sikerült szentmisével megünnepelnünk a szövetség napját. Ezen áramlat erősödésében nagy szerepet játszottak Gertrúd-Mária nővér üzenetei, vagy vezető házaspárjaink aznapra szánt levelei. Nagy

örömünkre több alkalommal is a KH Szentélye volt a Nővér videóinak helyszíne. Minden hónap 18-án nagy szeretettel várunk Mindenkit, aki szívesen újítaná meg közösségben szövetségi fogadalmát!

A leendő budapesti szentély iránti vágy különböző életállapotú, de még magzati korban él sokunk szívében, nem elég érett ahhoz, hogy megszülethessen. Ahogy Tilmann atya ragaszkodott az óbudavári kápolna megépülése előtt a száz élő háziszentélyhez, úgy mi is érezzük, hogy Budapesten is szükség lenne egy hordozó, támogató, tenni akaró, erős közösségre, nem csak a fiatalok köréből, hanem a családok közül is. De, ami a legfontosabb, szeretnénk érzékelni Égi Édesanyánk vágyát, merre vezet, mire hív minket. Mindezen célok és vágyak érzékelésére, vagyis a lelki és gyakorlati vízió kitapogatására jövő év februárjára KH színódust szervezünk.

Nagy vágyunk volt, hogy összegyűjtsünk ötven olyan családot, akik a KH rezsiköltségeihez hozzá tudnak járulni fix, havonkénti támogatással, ezzel segítve mozgalmunk fiataljait, hogy az ifjúsági csoporttalálkozók alkalmával ne kelljen fizetniük. Még nincs meg az ötven támogató, de

haladunk a cél felé. Szeretnénk teljes szívünkkel megköszönni minden házaspárnak és családnak, akik anyagilag is felelősséget éreznek a KH sorsa iránt és szívükön viselik budapesti Közösségi Helyünket!

A Bethlen Gábor Alaphoz beadott pályázatunkkal 4 millió forintot nyertünk. A régi, rossz állapotú ifjúsági konyhát szeretnénk egy többfunkciós teakonyhává alakítani, valamint egy mosdó is korszerűsítésre kerül. Ezen kívül Péter atya irodáját is újjáépítjük. Ki kell cserélni a majd' 100 éves víz és csatornahálózatot, egy falat újra kell rakni, új burkolatok és bútorok kerülnek beépítésre. Az elektromos hálózatot és a nyílászárókat is felújítjuk, de két kis ablakot cserélni kell. A tatarozás javában folyik, remélhetően idén befejeződik! Ahogy egy régi épület felújításakor lenni szokott, mindig érnek minket „meglepetések”. Sajnos, az elnyert pályázati összeg nem fedezi az összes kiadásunkat, ezért szükségünk van nagylelkű adományaitokra is, melyeket hálás szívvel köszönünk! Hisszük, hogy Égi Édesanyánk bőkezűen meghálálja az Érte adott adományokat!

Semmit Nélküled, semmit nélkülünk
– Budapesten is!

Zárjunk össze! – gondolatok a házastársi egységről

Amerre csak nézünk, sok-sok megosztottságot tapasztalunk az élet számtalan területén, és sajnos a házasságok egy részében is. Pedig Isten eredeti tervében a harmónia és az egység szerepelt: Ádám valósággal felujjong, amikor Isten odavezeti hozzá az asszonyt, akit belőle formált (Ter 2,24). A Sátán azonban rögtön lecsap a frissen kialakult egységre. Erre utal másik elnevezése: Diabolos, vagyis „szétdobáló”. Romboló tevékenységére hívja fel a figyelmet a fatimai Lúcia nővér is: „A végső összeecsapás az Úr és a Sátán uralma között a házasságra és a családra vonatkozik... Mindaz, aki a há-

zasság és a család egységéért munkálkodik, mindig ellenállásba fog ütközni, mert ez a tét döntő jellegű.”

Házastársi egységünk érdekében fontos, hogy úgy zárjunk össze, mint egy cipzár! Ahogy ennek két felét a kocsli kapcsolja egybe, úgy tartsa össze Isten a házasségeket! Ennek megélését segíthetik az alábbi gyakorlati ötletek:

...aktív módon hallgassuk meg házastársunkat!

Legyen a párom a gondolataim közepén: amikor távol van tőlem, gondolkodjak Rá gyakran. Milyen „vonzásokat” ismerek fel magamban, amelyek őfelé terelnek?

Folyamatos megismerés: Ne gondoljuk azt, hogy a házasságkötésig mindent megtudtunk egymásról! Előzzük meg a kapcsolatunk szétfejlődését!

Házastársi beszélgetés: Naponta szánjunk 10 percet arra, hogy aktív módon hallgassuk meg házastársunkat! Tudakoljuk meg, hogy a másikat mi foglalkoztatja a munkája kapcsán, „lessünk be a műhelyébe”! Ilyenkor már maga a meghallgatás is segítség, de lehet, hogy kívülről jó ötletekkel szolgálhatunk. Fontos az is, hogy tanuljunk meg „szeretettel veszekedni”.

„Minőségidőtöltés” együtt, közös munkával, kikapcsolódással. Tudatosan szakítsunk időt a pihenésre! Tisztázzuk, hogy ez melyikünknek mit jelent! Tartós fáradtság esetén vizsgáltsuk ki az esetleges objektív okokat (pl. vérszegénység)!

Tegyük a szexuális elhidegülés ellen! Igyekezzünk vonzóak maradni! Segít ebben az elegáns, avagy csinos öltözködés, és a sport is. A házastársi együttlétre pedig tudatosan szánjunk időt!

Egység a gyereknevelésben! Ne legyünk egymás ellen kijátszhatók! Ne mondjunk egymásnak ellent, és ha a másik már meghozott egy döntést, akkor azt a gyerekek előtt ne bíráljuk felül, hanem fogadjuk el akkor is, ha mi mást mondtunk volna.

Humor, melynek célja a közös örömszerzés, az élet kisebb-nagyobb nehézségeinek könnyebb elfogadása, saját hibáink, ügyetlenségeink kifigurázása által.

Együtt megélt hit, hiszen Istent a társunkon keresztül tudjuk a legjobban szeretni! Erre szolgál a közös imádság, bibliaolvasás, házascsoport, közösen látogatott szentmise, szentségek közös vétele.

Nagy döntéseinknél együttes ráhagyatkozás, bizalom az isteni Gondviselésben.

A szerelem útján újra és újra

„Barátaim, a házasság munka!”

– Tilmann atya sokat idézett mondata épp attól örökövényű, hogy a legmélyebb igazságot mondja ki. A szerelem nem egyszeri ajándék, hanem folyamat: döntések sorozata, egymás újra és újra felfedezése, apró gesztusokból épülő, mindennapi „igen”. A házasság nem attól él, hogy nincsenek benne nehézségek, hanem attól, hogy a felek újra meg újra azt keresik, mi tesz jót a másinak.

A következő ötletek segítségével újra felfedezhetitek egymást, a régi randi örömet és a kapcsolat mélységét. A következő ötletcsokor – mint egy **szerlem-svédasztal** – tíz inspiráló ötletet kínál, amelyekből kedvetek szerint szemezgethettek. Nem kell mindent egyszerre kipróbálni. Elég, ha most csak egyet választotok, és abban valóban jelen vagytok egymás számára.

1. Randevú újra – csak kettőnek

Szakítsatok időt egy igazi randevúra! Menjetek el egy kávézóba, cukrászdába, sétáljatok, és idézzétek fel, miért szerettetek egymásba! Beszélgetsetek arról, mi tartotta életben eddig a szerelmeteket, és mi az, amiért most is hálásak vagytok.

2. Szeretetlenek felfedezése

Töltsétek ki együtt a szeretetlen-tesztet, majd üljetek le egy teával, és osszátok meg egymással az eredményt. https://www.barand.hu/hirek/szeretetlen_teszt.pdf

Utána beszéljétek meg, mikor éreztétek utoljára, hogy a másik igazán a „nyelveteken” szólt. Ültessetek el közösen egy virágot, amely kapcsolatotok növekedését szimbolizálja!

3. Ajándék a szívből

Lepd meg a házastársad valamivel, ami róla szól! Nem az érték számít, hanem a figyelem. Egy tábla csokoládé, egy illat, egy üzenet a hűtőn – az ajándékozás a hála látható formája.

4. Szívességből szeretet

Tegyél meg valamit, amire a másik már régóta vágyott. Egy apró szívesség – elmosogatni, megszerelni valamit, előkészíteni a reggelit – sokszor többet mond száz szónál. A szolgáló szeretet konkrét, cselekvő és felszabadító.

5. Szerelmes levél

Írjatok egymásnak levelet – kézzel, papírra, nem gépen! A levél kezdődhet így: „Köszönöm neked, hogy...” – és folytassátok, ameddig a szívetek visz. A levél legyen személyes, elismerő, megerősítő. Lehet benne humor, emlék, vágy – csak őszinte legyen.

6. Mozgásban a szerelem

A mozgás felszabadítja a lelket – próbáljátok ki együtt! Lehet egy séta, kirándulás, vagy biciklitúra; esetleg lehet, hogy itt az ideje beiratkozni egy tánctanfolyamra. A lényeg: *együtt legyetek mozgásban*, testben és lélekben. Fogjátok meg egymás kezét, karoljátok egymásba, és élvezétek a közelséget. Közben beszélgetsetek, nevessetek – mozduljatok egymás felé kívül és belül is.

7. Közös filmélmény

Válasszátok ki a kedvenc közös filmeteket, kuckózhattok be valamilyen finomsággal, vagy menjetek el moziba, és nézzétek meg, amit mindketten szeretnétek látni. Akár otthon, akár a moziban vagytok, a lényeg: *utána beszélgetsetek róla*. Mi érintett meg, milyen láttátok magatokat, mit üzen a történet a ti kapcsolatotoknak?

8. Közös főzés

Válasszátok egy receptet, amit együtt készíttetek el. Nem baj, ha nem tökéletes – a közös munka öröme a fontos. Közben legyen zene, egy pohár bor, sok nevetés. Az így készült étel nemcsak vacsora: szertéből főtt ünnep.

9. Gyertyafényes hálaadás

Még ha rendszeresek is az esti hálaadások, egyik este csináljatok ebből kettesben programot! Gyújtsatok gyertyát, és mondjátok el egymásnak, miért vagytok hálásak aznap. Köszönjétek meg Istennek a közös életet, a nevetéseket, a nehézségeket is. A hála nemcsak érzés – kapcsolatot mélyítő döntés.

10. Játék és nevetés

A szeretetben mindig van helye a vidámságnak. Keressetek egy játékot – társas, kártya, activity, akár egy vicces online kvíz – és engedjétek, hogy a jókedv összekapcsoljon. A nevetés a lélek érintése: visszahozza a könnyedséget, amit a hétköznapiak gyakran elnyelnek.

A Házaspárok útja – közös zarándoklat

A *Házaspárok útja* Schönstatt egyik legszebb ajándéka. Tilmann atya álma volt: olyan út, ahol a házasság állomásait járhatják végig a párok imádságban és beszélgetésben. Ahogy ő mondta: „A házaspárok útja az élet és a nagylelkű szeretet útja... A Szűzanya Jézussal hív minket is, hogy menjünk a nagyobb szeretet útján akkor is, ha a szeretet fáj.”

Ha még nem jártatok egy ilyen úton, tegyétek meg most! Magyarországon ma már több mint tucatnyi helyen várja a házaspárokat (Óbudavár, Püspökszentlászló, Máriapócs, Homokkomárom, Dusnok, stb.). Menjetek el egyre, üljétek le egy padra, és beszélgetsetek arról, hol tart most a ti közös történetetek. Vigyétek magatokkal a hála, a bocsánat és az újrakezdés szavait – Isten majd elvégzi a többit.

Letölthető elmélkedések: <https://mek.oszk.hu/15000/15073/>

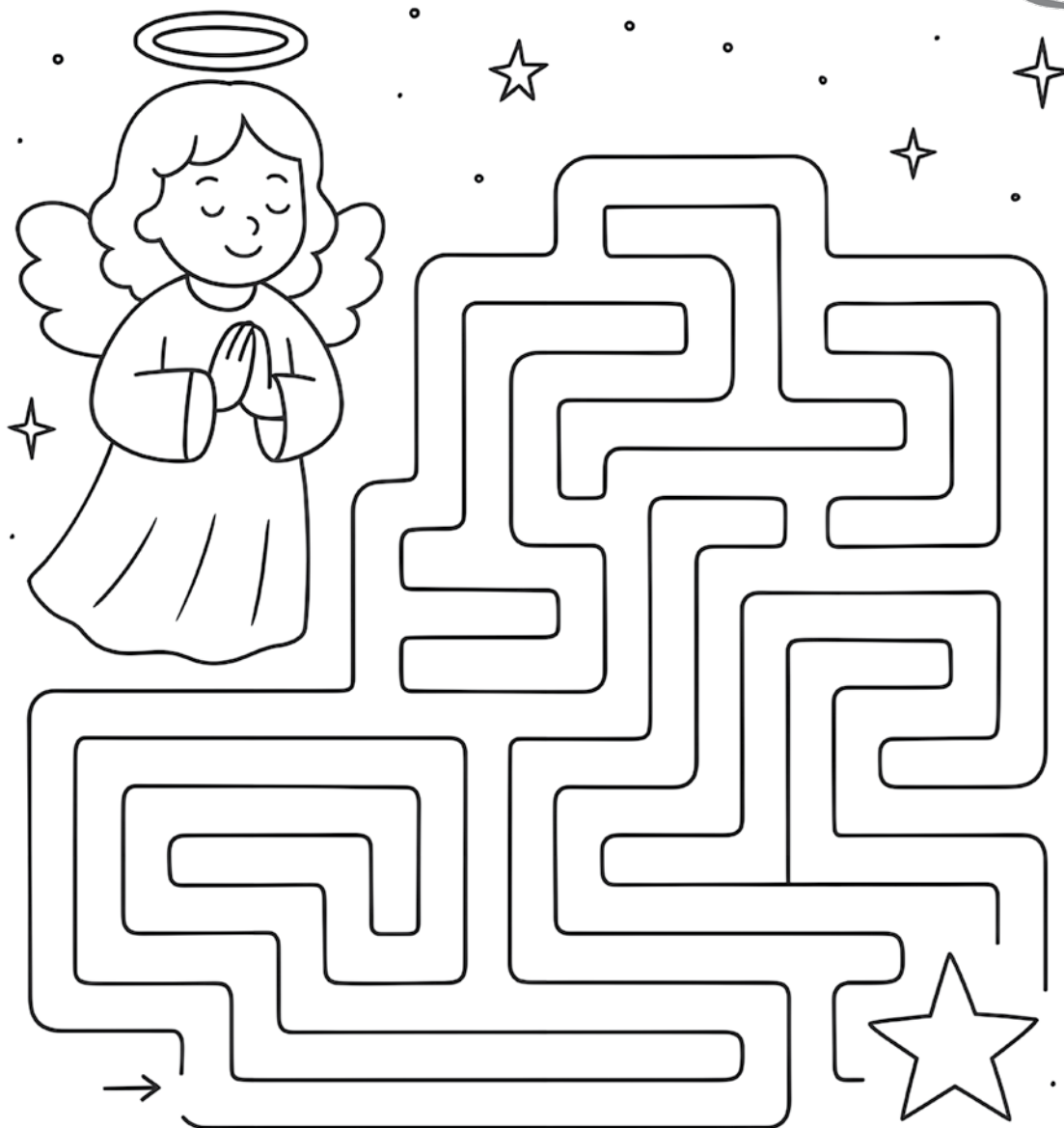
✦Zárszó

A házasság szövetség, amelyet nemcsak ketten, hanem hárman élünk: *Isten is jelen van benne*. Ezért lehet mindig újrakezdeni, bocsánatot kérni, újra megszeretni. Ne elégedjétek meg azzal, hogy „működik” a kapcsolat – engedjétek, hogy ragyogjon!

Induljatok el ezen az úton, és válasszátok ma azt az egyet a szeretet-svédasztalról, amihez épp most kaptok szívet. Mert minden kis lépés, minden közösen eltöltött perc újra kimondja: **igen, szeretlek.**

Az angyal útnak indult, hogy a csillagot a karácsonyfa tetejére helyezze, ám egy varázslatos labirintus az útját állja. Segíts neki eligazodni a kanyarok és fordulók között, hogy a csillag a méltó helyére kerülhessen!

Reményteljes jövőt adok nektek!

Ezzel a mottóval került megrendezésre, idén rekordszámú jelentkezővel a 20. Jubielumi Ifjúsági Találkozó (IT), Óbudaváron szeptember 19 és 21 között.

Péntek este zárandoklattal indult a találkozó. Séta közben párokban beszélgettünk, kis megállók során pedig a hétvége szervezőitől kaptunk impulzusokat. Szó volt a jelenben való életéről, a saját hit megtalálásáról és az „áfonya élményekről” is, vagyis a pillanatokról amikor igazán éreztük Isten gondviselését és vezetését a saját életünkben. A zárandoklat a Szentélynél ért véget, ahol esti ima és szentségimádás várt minket.

Szombaton sok különböző workshoppal készültek a szervezők. Színes palettáról válogathattunk: hallhattunk Schönstatt titkaíró Jónástól, a hétköznapi szentté válásról Julie nővértől és az igent mondás művészetéről Péter atyától. Az agyunk mellett kezeinket és ízlelőbimbóinkat is munkába állíthattuk a táskafestő vagy éppen a kávézó workshopokon.

A hétvégén sok szabad időnk volt, amikor megállás nélkül mentek a röpireccsek a focipályán. A kimerítő játék utáni mindig finom és bőséges étkezésekről pedig Jakab, Lidi és Szigeti Anna gondoskodtak. Szerepelt a menüben az elmaradhatatlan tárkonyos raguleves, hamburger és Csermák Tamás jóvoltából centicsinta is.

A gazdag paletta az esti programokat is jellemezte: a táncos lábúaknak a nagyelőadó előtt szólt a zene, aki pedig nyugalomra vágyott, teázhatott az ebédlőben, vezetett szentségimádáson vehetett részt a Szentélyben vagy kiülhetett a tábortűz mellé melegedni.

Vasárnap szentmisében adtunk hálát a hétvégéért. A mise előtt kis csoportokban beszéltük meg mit kaptunk a találkozón, miben növekedtünk és mit szeretnénk másként csinálni, amikor visszatérünk a szürke hétköznapiakba.

Az IT megerősített abban, hogy a schönstatti ifjúság élő és erős. Bízom

benne, hogy Szűzanyánk oltalma alatt tovább erősödik a jövőben és halad töretlenül Isten felé. Hálásak vagyunk a szervezőknek, Kovács Maja, Petőházi Annának, Perei Zitának és Szabó Jónásnak a szervezésért, hogy lehetőséget teremtettek ezeknek a találkozásoknak!

Számomra az IT mindig a találkozások ideje. Találkozás régi és új barátokkal, találkozás önmagammal, találkozás Istennel és a Szűzanyával. Ez idén sem volt másképp. Az egyik legkülönlegesebb élményem az idei IT-n az utolsó este volt, amikor páran elkezdtek zenélni a kápolnában, és pár perc múlva már mindannyian együtt énekeltünk. Megtapasztalhattam, hogy a sok ismerkedés és beszélgetés mellett milyen nagy öröm együtt imádkozni, és mennyire megerősítő tud lenni mások jelenléte.

A 20. Jubileumi IT nekem egy szóban: találkozások. Kicsit jobban kifejtve, hogy mit is jelent: a csillagos éjszaka alatti zárandoklatot, amikor egymás mellett sétáltunk, beszélgettünk és megosztottunk magunkból egy kicsit. Látni a már ismerős arcokat és felvenni azt a bizonyos fonalat. Együtt imádkozni és énekelni egy irányba nézve érezni a közösség erejét Jézusban. Hálás vagyok, hogy a részese lehettem és magammal vihetem ezeket az unalmas hétköznapiakba is:)

VII. Portréning évfolyam

Júniusban indult el a Lánymozgalom hetedik portréning évfolyama. Julie nővér, Czigányik Lidi és Mikesy Marcsi nagy lelkesedéssel és kitartással kísérik a kezdetektől a csoportunkat.

Valamikor kora tavasszal összefutottam Lidivel. Akkor mesélte mesélte

nekem, hogy minden nap a Magnificatot imádkozzák az induló évfolyamunkért. Nagyon hálás vagyok azért, hogy az első pillanattól kezdve így hordozzák imában ezt a közösséget! Ennek az erejét az első pillanatoktól érezzük. Az évfolyamban a vezetőinkkel együtt 12-en vagyunk, mint az apostolok ☺, 7. évfolyamként indultunk, ami szintén bibliai szám, és ráadásul a szentévben. Ezeket mind a Jóisten igenjeként látjuk.

Mindannyian nagy lelkesedéssel és kíváncsisággal érkeztünk az első hétvégénkre. Számomra első pillanattól a közös imák és zenélések a legfontosabbak, és a legtöbb erőt ezekből nyerem. Csoportunk indulásakor az imáink voltak az első alkalmak, amikor igazán kezdtem otthon érezni magam a lányok között. Úgy érzem, hogy később az egymással való kapcsolatunk elmélyítésében is rengeteget segítettek a közös szentségimádások, dicsőítések, rózsafüzérek és miseünneplések.

Májusban és júniusban a KH-n találkoztunk egy-egy hétvége erejéig, amelyeken kezdtük egyre jobban megismerni egymást. AZ előadások, játékok, közös étkezések során sokat nevettünk, beszélgettünk, és egyre jobban rá tudtunk hangolódni egymásra. Sok-sok közös pont derült ki számunkra, ebből az egyik legviccesebb szerintem az, hogy a 12 fős csapatunkból 9-en tanulnak pedagógusnak.

Majd szépen, lassan eljött a várva várt augusztus, amikor tíz napot tölthettünk Schönstattban. Augusztus 14-én este nyolckor indult el a vonatunk Budapestről Németország felé. Az odafele utunkon megtapasztalhattuk a Szűzanya jelenlétét és békéjét, mivel Bécs fele tartva kiderült, hogy az utunk nagy részére egy félrenézés miatt nem vettünk vonatjegyet. Julie nővér és Gertrud-Mária nővér hozzánk hasonlóan nem sokat aludtak azon az éjszakán, mert Schönstattból és Budapestről hordoztak minket imáikban és próbáltak megoldást találni erre a helyzetre. Nagy ajándék volt számunkra, hogy az út során igazából senki sem aggódott komolyabban, mindannyian erősen éreztük azt, hogy a Szűzanya vigyáz ránk. Így a kalandos utazást követően, de a tervezett időpontban, másnap megérkeztünk Schönstattba.

Itt minden napunkat reggeli imával kezdtük és esti imával és szentségimádással zártuk. Szuper volt az, hogy ezek keretezték a napjainkat. Olyan rengeteg kegyelmi pillanatot, programot, beszélgetést éltünk át, amit nehéz lenne most mind elmesélni. Mindannyiunkra különös varázssal hatott a Szűzanya ennyire érzékelhető jelenléte, és a vele és Jézussal való folyamatos kapcsolódás segített növekedni a hitünkben, a személyes- és csoporteszményünkben.

Schönstattban töltött napjaink során sokat tanultunk a mozgalmunk kialakulásáról, több fontos helyszínt meglátogattunk. Olyan gyönyörű volt megélni azt, hogy mindegyik kápolnában meg tudjuk élni az otthonosság kegyelmét!

Schönstattban a mozgalom nemzetköziségének megünneplésén mi is felléptünk magyar néptánccal. Nagyon jó hangulatú volt, és sikerült az egészet élő zenével (hegedűvel, furulyával és citerával) megtanítani a résztvevőknek. Barkácsoltunk a háziszentélyünk Mária képéhez képerketet, amit aztán a szövetség napján megáldottak az összentélyben. A misén és az összentélynél is sokat énekeltünk, zenéltünk.

Meghatározó volt számomra az a nap is, amikor Gymnichbe, Kente-

nich atya szülői házához kirándultunk. Ez a látogatás jobban kinyitotta a szívemet arra, hogy milyen nagy csoda az, hogy Kantenich atya megszülethetett és a családja nem mondott le róla.

A személyes eszményünk, és a csoport eszményünk megtalálására is sok időt kaptunk. Különböző játékokkal, személyes idővel és imádkozással töltöttük ezeket az időszakokat. Csoportunk két tagja szeretetszövetséget is kötött az ottlétünk alatt, ami szintén nagyon meghitt és szép élmény volt mindannyiunknak.

A számtalan élményünkért, csoportunk tagjaiért, vezetőiért és közösségünk egységének növekedéséért és küldetésünk megtalálásáért hálát adunk a Szűzanyának!

Lányzsinat

Az idei lányzsinat szívtől szívig szóló élmény volt. A felkészülés során vizsajelzéseket kértünk a lányoktól az elmúlt év tapasztalatairól és eseményeiről, majd együtt próbáltuk megérteni, hogy Isten hogyan szeretné, ha jobban összekovácsolódnánk egy igazi szívközösséggé, és hogyan tudnánk erőforrásainkkal jobban támogatni a Lánymozgalmat. Szombat reggel minden lány bemutatott egy szimbólumot, amely azt jelképezte, hogy mit jelent számára a lánymozgalom. Ez segített nekünk egymásra találni.

Most nem kerestünk új jelmondatot, hanem inkább arra fordítottuk

az időt, hogy meghallgassuk, mi mozgatja és foglalkoztatja a szívünket: vágyaink, vízióink, kihívásaink, korlátaink. Minden lány hozzájárulhatott a közös vízióhoz, megoszthatta vágyait, és így első kis lépésként kialakult egy új struktúra.

Az új vezetők:

Régenhart Berni – országos kommunikációs vezető

Gasparics Angi – országos közösségi vezető

Maros Anna – országos lelki-ségi vezető

Kovács Maja – budapesti közösségi és lelki vezető

Felső lányhétvége

.....
...szép élményekkel
gazdagodtak,
és közelebb tudtak
kerülni Máriához.
.....

Ez a második alkalom, hogy együtt szerveztünk lányhétvégét. Bár nincs egy éve, hogy szervezőként veszünk részt a Lánymozgalom programjaiban, már most sok tapasztalattal és élménnyel gazdagodtunk. Sokat készültünk erre a hétvégére, szervezés és lelkeség szempontjából is. Nagyon jó kis szervezői csapat állt össze, jól tudtunk együtt dolgozni. Mindenki figyelt mindenkire, és ez nagyban hozzájárult a hétvége sikerességéhez. Reméljük, hogy a lányok szép élményekkel gazdagodtak, és közelebb tudtak kerülni Máriához. Jó volt látni a sok, vidám és mosolygós arcot.

Mindkettőnk számára meghatározó hétvégén vagyunk túl. A Szűzanyától több megerősítést is kaptunk, hogy igenis helyünk van Schönstattban és a hétköznapiakban is dolgozhatunk érte.

A barátságunk és a Schönstatthoz való tartozásunk is mélyült és erősödött. Szeretnénk minél több lány számára átadni az Élő Korona, ezen felül is Schönstatt eszményét. Hálásak vagyunk, hogy a Schönstatt közösség tagjai lehetünk.

Vértéző VIII.

A Vértéző egy 18–30 éves férfiak számára tervezett képzés, illetve közösség. Három féléven át tart, havi találkozásokkal, és minden félévben egy hosszabb lelkigyakorlattal.

2025 februárjában indult a nyolcadik évfolyam, tehát már a második félévet tapossuk nagy örömmel, erősödő kapcsolatokkal, és folyamatos mélyüléssel Schönstatt lelkiségében.

Az első félév fókuszában a saját személyes eszményünk keresése, illetve a csoporteszményünk felfedezése volt. A Vértéző VIII. eszménye:

Tábor a hegyen

Számunkra ez az eszmény egyszerre fejezi ki a szabadságot és az elköteleződést, a közelséget Istenhez és a teremtet világhoz, a közösséget és persze a férfias jó hangulatot, ami minden találkozáskor megtapasztalható.

A második félév célja az önismeretben és önnevelésben való előrelépés. Emellett sokat foglalkoztunk a misszióval, testületileg részt vettünk missziós képzésen és városmissziós alkalmon is.

Nagyon várjuk már a harmadik, záró félévet, amikor is a mindennapokban megélt hivatásunkhoz kerülhetünk közelebb, és egy Schönstatti úttal zárhatjuk a Vértézőt.

Hálásak vagyunk Péter atyának, Jakabnak, Ákosnak, minden előadónak és segítőnek, akik kísérnek és támogatnak minket ezen az úton. Én különösen hálás vagyok vértézős társaimnak, akik nyitottságukkal, elkötelezettségükkel számomra nagyon fontossá és örömtelivé teszik találkozásainkat.

Impresszum

A tavaszi Oázis címe: **Mária viszi végbe az átalakulás csodáját**

Örömmel várjuk életpéldákat, írásaitokat!

Lapzárta: **február 1.**

OÁZIS 2025. tél, XXXV. évf. 4. (110.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Család) lapja.

Felélős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

oazis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oazis

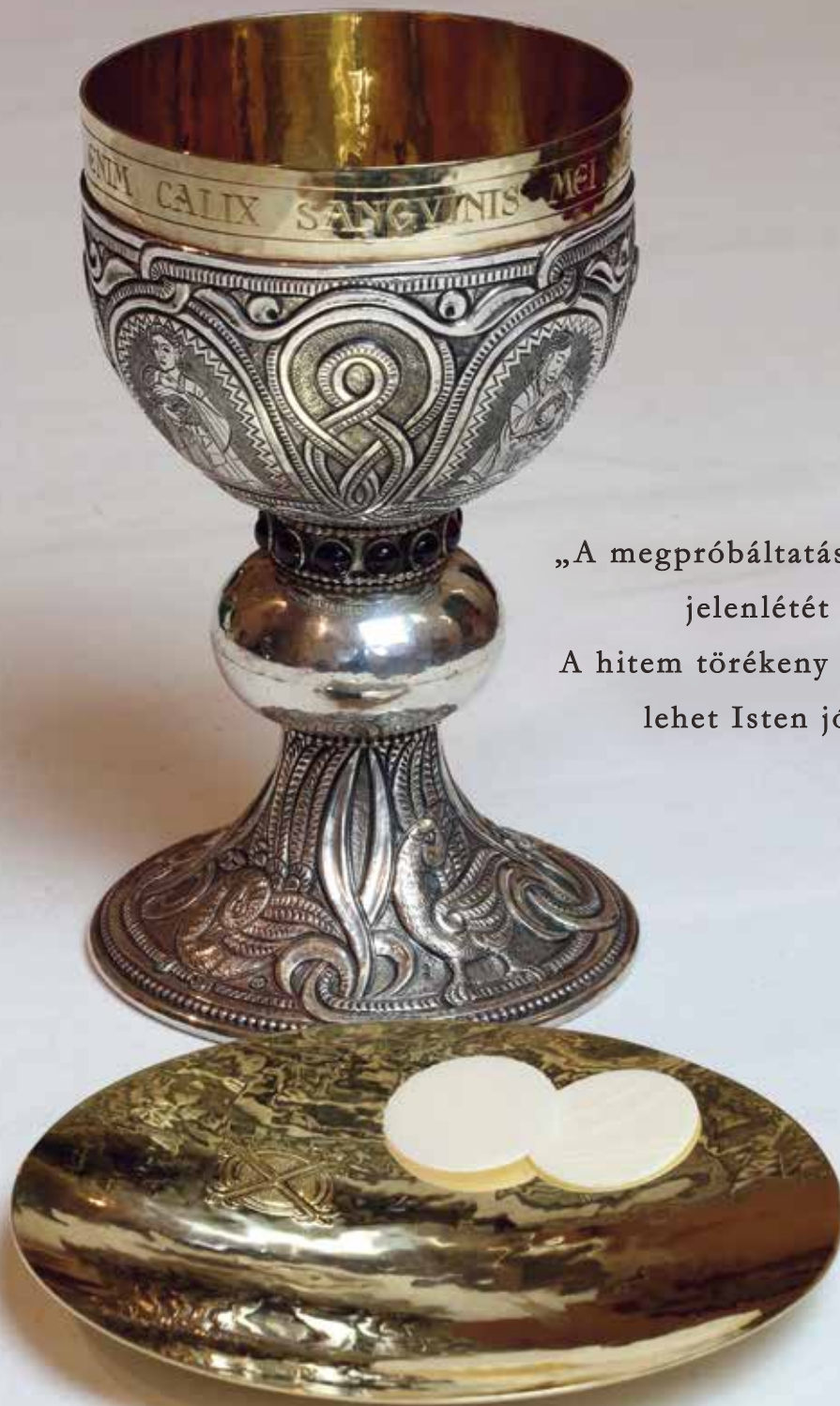
- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Antus Balázs és Zsófi, Bandár Márton, Bodó Marci és Rita, Bogdányi Boróka, Brcar Julie nővér, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Dívós Gábor és Noémi, Gasparics Angelika, Geiger AndrisReni, Göncz Gyula és Orsi, Gyenese Balázs és Csilla, Ház Gergő és Tóth Lujzi, Hidvégi Előd és Melinda, Horváth Péter és Kriszta, Kiss Kornél és Kiss Vitéz Georgina, Mester Balázs és Judit, Ozsvári Imri, Pataki Jani és Dodó, Pécsi Rita, Petőházi Anna, Pikó Emma Sára, Regenhart házaspár: András és Szilvi, Szabó Bálint és Anna, Szabó Jónás, Szelestei Rita, Szép Júlia, Szili Bogi, Szilika Domonkos, Tóth Károly és Bálint Szilvi, Ther-Illéssy Zsuzsi, Török Hanna, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Wittmann Gábor és Ági és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, unsplash.com, freepik, canva.com, schoenstatt.org és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Radnai István és Márti
- Képválogatás, borítószerkesztés: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az oazis@schoenstatt.hu e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet!

Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

„A megpróbáltatásokban felismerni Isten
jelenlétét és jóakarátat...

A hitem törékeny voltának felismerése is
lehet Isten jóakarátának jele.”

/Ozsvári Csaba/

O
Z
S
V
Á
R
I

A következő szám:
Mária viszi végbe az átalakulás csodáját